

Újfolyam

81. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2020. december

*„Mert megjelent az Isten üdvözítő
kegyelme minden embernek,
és arra nevel minket, hogy
megtagadva a hitetlenséget és
a világi kívánságokat, józanul,
igazságosan, és kegyesen éljünk
a világban...” (Titus 2,11-12)*

HOL TALÁLOD MEG JÉZUST?

„... megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket.” (Lk 2,16)

A felfedező, a feltaláló, a kutató, a kereső ember öröme ismerős. Milyen nagy dolog, amikor valamit megtalálunk, feltalálunk, amikor a rejtély, egy súlyos gond megoldódik. Mennyien keresik, kutatják a mostani járvány megoldását, a vakcinát, az ellenszert. Sikerül egy globális problémát kezelni, megtaláltuk a megoldást? Micsoda hír lesz ez! Micsoda öröm, reménység! Értjük ezt, és szívbe, húsba vágó módon érezzük is, ezt most nem nagyon kell magyarázni. De még előtte vagyunk ennek, még nem vagyunk túl a veszélyen.

Ezen a karácsonyon úgy ünneplünk, ahogyan talán még soha. Legalábbis az a generáció, aki még nem élt át nagyon veszélyeztetett időket, amikor semmi sem úgy volt, ahogyan talán vágyunk rá. Fronton, lágerben, vagonban, börtönben, nélkülözésben, magányosan, élet-halál közelében éltek át mások egy ilyen ünnepet. Mi pedig? Eddig hogyan és most majd hogyan? Most így kell mondani? „Járványosan”. Ha majd erre tekintünk vissza ez lesz az időhatározó az életünkben? Covid előtt és Covid után? Mindez igazán azon múlik, hogy mi határoz meg minket leginkább? Mi másként számoljuk az időt! Krisztus előtt és Krisztus után és ebből nem is szeretnénk engedni soha!

Fejből tudjuk, de szívből éljük-e, valljuk-e, hogy ünnepünk titka nem az, ami körülvesz minket kívülről. Emberek, körülmények, lehetőségek, lehetetlenségek, együttlét vagy különlét. Gazdagon terített asztal, megfelelő ajándékok, jó egészség, találkozások, meghitt hangulat, kedves muzsika. Ezek mind ráadás

ajándékok lehetnek – ha vannak, becsüljük meg őket, de ha nincsenek –, ne essünk kétségbe! **Akarácsony titka egy jászolban feküdt, amikor megérkezett a földre.** A jászol nem egyéb volt akkor, mint nagyobb állatok etetésére szolgáló, illetve takarmány tárolására is alkalmas vályú, egy barlang falában. Az állatok számára előkészített takarmány helye, nem a világ Uráé. A szalma helyén – vagy éppen abban –, mégis a világ legnagyobb kincse fe-

küdt: Az üdvözítő, az Úr Krisztus, az egész nép öröme. Jelentéktelennek tűnő dolgok között ott az igazi érték, szegényes körülmények között az igazi gazdagság.

Az egyszerű, lenézett pásztoemberek megtalálták és felismerték ezt a drága ajándékot. Az ő körülményeik között ragyogott a világgosság, a megszokottban a szokatlan csoda. Nem vonta el tekintetüket semmi a lényegről, tudtak arra összpontosítani, annak örülni, arról bizonyosságot tenni. Boldogabb és teljesebb

Mérlegen

Isteni mérlegére tette egész életem:
szolgálatom, szeretetem,
bizonyágtételem,
és megremegtetett a félelem,
arcom fakóra vált,
mert az én Uram engem
megmért, és könnyűnek talált,
megmért, és könnyűnek talált.
Aztán egy vércsepp hullt a serpenyőbe,
és az egyensúly helyreállt.
Ítéletet vártam, halált,
s kegyelmet kaptam, életet!
Meváltóm, azt az értem hullott,
csodatevő, drága vércseppet
hogyan köszönjem meg Neked?

Túrmezei Erzsébet

karácsonyuk volt, mint sokaknak manapság, akik egészen más körülmények között élnek. Mi is boldog karácsonyt élhetünk meg, ha megtaláljuk a Messiást, a Megváltót, az Úr Jézus Krisztust ezen az ünnepen. Nem kell hozzá egyéb csak jó helyen keresni, jó helyre menni és hódolni előtte. Hol található meg Jézus? Ott, ahol a legkevésbé a körülmények a fontosak.

A látványos nagy dolgok olyan hamar el tudnak törpülni, s a kicsiny dolgok olyan nagygyá tudnak lenni, ha igazán a lényegre figyelünk. Egy szál vagy egy csepp nagyobb lehet számunkra mindennél, ha Jézus Krisztusban látjuk azt. Olyan nagy tanítás ez és olyan nagy lehetőség 2020 karácsonyán. Mert nem a korlátok és nem a fenyegetettség az egyetlen valóság, hanem maga az Úr Jézus Krisztus, Aki így mondta: „*Én vagyok az igazság*” (Jn 14,6), vagyis a valóság. Őbenne látjuk Isten lehajló szeretetét, megváltó kegyelmét, megszegényedésében meggazdagító ajándékát. A valóság más, több annál, mint ami a szemünk előtt van önmagában. Benne látva teljesen mássá lesz minden. A jászol is Jézusban, az életünk is Őbenne. Paul Gerhardt énekelt imádsága szerint: „*Bölcsőd, szállásod leszek; jövel hát, tölts el engemet magaddal: nagy örömmel.*” (329:5)

Elém kerül az Úr Jézus életének két pontja, születése és halála, jászol és kereszt. Micsoda méltatlan helyek ezek a menny és a föld Királya számára! S mégis az egyetlen esély nekünk, akik elvesznénk, ha nem jött volna így közénk, ha nem vállalta volna miattunk, helyettünk és értünk mindezt. Mert minden látszat ellenére ilyen szegénnyé tettük az életünket, világunkat bűneinkkel, nekünk járna jászol és kereszt és Ő felvállalta helyettünk, hogy megmentessen! Áldott a Neve örökké!

Életének két pontja, eleje és vége a mi életünknek egyetlen reménye. Két vers jutott eszembe, amelyek mélyen megragadták a szívem. Egy szalmaszárról és egy csepp vérről szólnak. Ennek fényében kívánok áldott, mennyei kincsekben gazdag, boldog ünnepet, a szabadítás örömeiben!

Testvéri szívvel:
Somogyi Péter lelkipásztor

Jegyzvén szalmaszállal

– ... mindig és mindig:
bűnökben édesült, iramult napok
habjaiban fuldokló emberek,
egy szalmaszállal, tudjátok-e?
talán a menthetetlent mentitek.

– ... kívül és belül:
poklosan örvényült, háborult világ,
de a remény sohasem meghaló,
ha minden utolsó szalmaszál
ABBÓL A JÁSZOLBÓL VALÓ!

Nagy Gáspár

ISTEN ÜZENETÉT: A SZERETETET TOLMÁCSOLJUK

Új igazgató a Julianna Általános Iskola élén

Tö r e k s z ü n k arra, hogy jól érezzék magukat a gyerekek, hiszen egész nap itt vannak. A falakon a táblák, az ígék, a szép képek és szimbólumok mind azt éreztetik, hogy ez egy református iskola.

De nem csak a falakon, hanem a szívünk tábláján is hordozzuk Isten ígését – mondta Szűcsné Tihanyi Gyöngyi, aki idén augusztustól vezeti a Julianna Általános Iskolát.

– *Honnan érkezett a Fasori Kollégiumba?*

– Az elmúlt két évtizedben a Zuglói Arany János Általános Iskolában dolgoztam, ahol tíz évig voltam vezetői beosztásban. Jól éreztem ott magam, szerettem a feladatokat, az iskolát, a közösséget. Amikor kiderült, hogy a Fasori Kollégiumban nagy szükség van igazgatóra, akkor egy hosszú, kiimádkozott döntés után váltottam. Emberi ésszel talán nem teljesen érthető cselekedet volt részemről, hogy egy nagyon jól működő és sikeres iskolát otthagytam, de megértettem, hogy Isten hívására tettem meg. Azóta folyamatos megerősítést kapok, hogy dolgom van itt.

Nagy szeretettel fogadott a fenntartó és a kollégák is. Az első perctől kezdve otthon éreztem magam, ezt nagy ajándéknak tartom. Sok szállal kötődöm a gyülekezethez és az

iskolához, sok családot és testvért ismerek, nem érzem azt, hogy ismeretlen helyre jöttem. Abban bízom, hogy az eddigi tudásomat és tapasztalataimat fogom tudni kamatoztatni az egész intézmény javára.

Zuglóban lakunk a családommal, a férjemmel és három lányunkkal. A legidősebb lányunk óvodapedagógus és a Károli Gáspár Református Egyetemen másoddiplomásként fog végezni hamarosan, a középső lányunk negyedéves, református lelkésznek készül, a legkisebb lányunk a nővéreihez hasonlóan a Baár-Madas Református Gimnáziumba jár.

– *Az iskola hogyan kezeli a járványhelyzetet?*

Támogató szülői háttér

– Nagyon sok intézkedést kellett hoznunk a szülők, a gyerekek és saját magunk számára is az új helyzethez való legjobb alkalmazkodás érdekében. A minisztériumból minden alkalommal megkapjuk azokat a kéréseket, iránymutatásokat és javaslatokat, amelyek megalapozzák a döntéseinket.

Igyekezünk a karanténos félév oktatási tapasztalatait is beépíteni a mostani munkánkba, de ebből az egyik legfájóbb intézkedés, hogy a szülők nem léphetnek be az iskolába. Minden szülőnek lehetővé tesszük az intézménybe való bejutást, aki pedagógussal szeretne konzultálni vagy iskolapszichológussal, vezetővel. Erre van egy nagyon jó kiépített rendszerünk, igazgatói engedélyeket adunk. Az intézmény teljes területét rendszeresen fertőtleníti, a biztonság érdekében jelentős beruházásokat eszközöltünk, például ví-

rusölőt, cipőfertőtlenítő folyadékkal feltöltött lábtörlőt, szenzoros kézfertőtlenítő adagolót vásároltunk.

Sajnos, több hagyományos szakmai rendezvényt kellett elhalasztanunk, nem tudunk megtartani olyan szakköröket, sportköröket, kórusokat, ahol vegyes csoportok vannak. Sok egyszemélyes padunk van, így egymástól távol ültetjük a gyerekeket. Figyelmeztetjük őket, hogy vigyázzanak magukra és egymásra is. A tanteremben nincs előírva a maszkhasználat, de az osztálytermen kívül felveszik. A zeneiskola diákjai, a külsős hallgatók és a karbantartók is betartják a pandémiás előírásokat.

A gyerekek támogató szülői háttérrel rendelkeznek, akik megértették, hogy ezek az intézkedések a gyerekeik védelmében vannak. Hála az Úrnak, eddig elkerültük a tömeges fertőzést.

– *A gyerekek hogyan viselik a rendkívüli körülményeket?*

– A gyerekek ki voltak éhezve a közösségre és egymásra. Ez a helyzet segített nekik abban, hogy jobban megérezzék, mennyire fontosak a társaik és a közösség, hiszen egy hosszú karantént egy hosszú nyári szünet követett, ők március közepétől nem voltak iskolában, úgyhogy nagyon örültek egymásnak. Jobban tudják értékelni azt, ami korábban természetes volt, hogy iskolába járnak és itt vannak a barátaik, osztálytársaik.

Ugyanakkor oktatás szempontjából nehéz volt belerázódni mindenkinek, hiszen elszoktak a rendszeres tanulástól. Alsó tagozaton

az anyanyelvi, logikai, és egyéb kompetenciák erősítésére helyeztük a hangsúlyt, a szövegértésüket és az olvasási készségüket kellett megerősíteni a gyerekek nagy részének. A bizonytalanság rányomja a bélyegét a mindennapokra, mert nem tudják, hogy meddig járhatnak iskolába.

Egyszer megint együtt leszünk...

Sajnos, nem tudunk átmenni a templomba a reggeli áhítatokra hétfőnként, de ezt videófelvételes áhítat formájában helyettesítjük, amit a gyülekezetben szolgáló lelkipásztorok készítenek nekünk. Minden osztályteremben meghallgatjuk az áhítatot és utána beszélünk róla. Igyekszünk Isten üzenetét tolmácsolni nekik, és azt a reménységet is, hogy egyszer megint együtt leszünk a templomban hétfő reggelként.

– *Milyen egy református iskola?*

– Itt minden kollégával azonos értékrenden vagyunk, legyen az pedagógus, nevelési-oktatási munkát segítő irodán dolgozó vagy technikai dolgozó. Ez az azonos értékrend teszi lehetővé azt, hogy azonos irányba haladjunk, ugyanazt képviseljük és egy biz-

Nincsenek magas osztálylétszámok, ezért oda tudunk figyelni a gyerekekre

tonságos, élhető iskolát tudjunk teremteni.

Ebben a zaklatott világban a ránk bízottak nálunk meg tudnak állni, el tudnak gondolkozni velünk együtt az élet fontos dolgairól, reményt kapnak, útmutatást, iránymutatást. Isten üzenetét, a szeretetet tudjuk tolmácsolni feléjük. Minden reggel áhítattal kezdünk, szeptemberben csendes napon voltunk, egész évben „az év igéjéről” gondolkozunk. Egy olyan légkörrel igyekszünk őket körülvenni, ami az oktatáson túlmutatóan az igének és a szeretetnek a közvetítése számukra.

Elsősorban keresztyén háttérű családokat várunk, de befogadóak vagyunk a nyitott, érdeklődő családok iránt is, akik elfogadják az értékrendünket és református hitvallásunk alapelveit. Mindenki hitoktatásban vesz részt, járnak istentiszteletre.

Az a célunk, hogy Krisztusra mutasson az egész tevékenységünk. A pedagógusok keresztyének, akikkel testvérek is vagyunk, nemcsak kollégák.

– Minden gyermek egyedi, mennyire sikerül odafigyelni a különbségekre?

Égész Budapestről várunk gyerekeket

– Mindenféle tanulási képességű, magatartású gyerek jár ide, a tanítók órarendjébe betettünk tehetséggondozó és korrepetáló órákat is. Elképzelhető, hogy egy gyereknek matematikából korrepetálásra, magyarból tehetséggondozásra van szüksége. Mindenkire egyéni képessége szerint igyekszünk odafigyelni.

A Bólyai és a Zrínyi matematikaversenyeket minden nehézség ellenére megtartjuk, a kollégáink mini-csoportokban készítik fel a gyerekeket ezekre a versenyekre. Széplaki Anikó néni, a gyülekezet tagja időt, energiát, fáradságot nem kímélve online is, és személyesen is tehetséggondozásra való felkészítő órákat tart matematikából.

Amit lehet, mindent megőröznök ezekböl a foglalkozásokból, átalakítjuk ezeket a vírushelyzet függvényében. Sportnapot is tartottunk (egyszerre kevés gyerek volt az udvaron), színházban is voltunk, ahol csak egy osztály ült a nézőtérén.

– Az iskolának nincs körzete, kiket várnak?

– Ebben az évben az iskolanyitogató programokat nem tudjuk a hagyományos módon megtartani, ezért különböző kreatív megoldásokat kellett találni. Az iskolának van egy kisfilmje, amit nyolcadikos fiúk készítettek, – ez egy videófilm zenei aláfestéssel –, ezzel is igyekszünk bemutatni a pedagógusokat, a Julianna légkörét. A tanítókról készül egy rövid, párperces videófilm is, valamint a weboldalunkra teszünk fel bemutatkozó írásokat. Szeretnénk megmutatni magunkat és a négy leendő elsős tanítót, akik kitűnő pedagógusok.

Nincsen körzete az iskolának, egész Budapest területéről várunk gyerekeket és jönnek is hozzánk mindenhol. A Városliget közelsége ad egy megnyugtató hangulatot, illetve tömegközlekedéssel jól megközelíthetőek vagyunk.

Nálunk nincsenek túlzottan magas osztálylétszámok, ez is garantálja, hogy jobban oda tudjunk figyelni a gyerekekre. Akármerre megyünk, mindenhol mosolygós gyerekek vannak, nekünk ennél több nem kell. Igyekszünk barátságos, élhető környezetet biztosítani. Az iskola udvarán különböző színes játékok vannak felfestve, a kosárpalánoktól a ping-pong asztalig sokféle lehetőséget adunk a mozgásra, játékra.

Törekszünk arra, hogy jól érezzék magukat, hiszen egész nap itt vannak. A falakon a táblák, az igék, a szép képek és szimbólumok mind azt éreztetik, hogy ez egy református iskola. De nem csak a falakon, hanem a szívünk tábláján is hordozzuk Isten igéjét.

Halász Kinga

VÉDETTSGEBEN EGY ZAKLATOTT VILÁGBAN

Interjú Vitézné Horváth Erikával, óvodánk új vezetőjével

Mi tényleg bízunk Istenben és rá tudjuk bízni magunkat, a családokat, az óvodát, a gyerekeket. Békességre törekszünk, nem arra a zaklatottságra, ami körülvesz bennünket – mondta a *Harangszónak* adott interjújában a Csipkebokor Óvoda megbízott vezetője.

– Mennyire ért váratlanul, hogy rád bízott az óvoda vezetése?

– A rövid nyári szünetünk után augusztus utolsó hetében kezdtünk dolgozni, akkor egyik napról a másikra csöppentem ebbe a helyzetbe és lettem csoportos óvónóból megbízott óvodavezető. Zila Péterné Marika távozása mindenkit váratlanul ért, a működési szabályzatunk előírása szerint – mint volt helyettes – kaptam a megbízást. Korábban helyettesként sok vezetői, szervezési feladatba beleláltam már, de most teljesen új dolgokat is meg kellett és kell tanulnom, ami egy vezető munkaköréhez tartozik. Mindennap szűkségem van arra, hogy Isten vezessen.

– Hogyan élted meg az elmúlt heteket?

– Isten készített engem már a szárszói csendeshéten is, de nyilván nem tudtam, hogy konkrétan erre vonatkozik az Ő indítása. Alapvetően békességben éltem meg. Az okoz nehézséget, hogy nagyon hiányzik a csoportos óvónői életem, a gyerekek szoros

közelsége. Minden nap, minden csoportba bemegyek, szükség szerint besegítek, helyettesítek, de ez mégis más. A kollégákkal is kicsit másféle kapcsolatom lett a helyzetből adódóan.

2009-ben kezdtem dolgozni az óvodában dajkaként, közben főiskolára jártam, majd 2012 óta óvónő lettem, most a közoktatási vezetői képzést végzem a Budapesti Műszaki Egyetemen.

– Hogyan kezelték a karantént és a jelenlegi járványhelyzetet?

– A tavaszi félévben végig ügyeletet biztosítottunk azoknak a családoknak, akik nem tudták megoldani a gyermekük elhelyezését. Nyáron is végig nyitva voltunk két hét kivételével, sokan éltek is a lehetőséggel.

A többi intézményhez hasonlóan mi is megtapasztaljuk, hogy más lett az élet. Külsősöket nem tudunk beengedni. A szülők bekísérhetik a gyerekeket, bejöhethetnek értük,

Vitézné Horváth Erika a kis óvodásokkal

de most nincsenek külön foglalkozások, programok. A gyerekek nincsenek maszkban, de a szülőknek kötelező hordani. Van egy pandémiás házirendünk, ami kiegészíti az alapvető házirendet. Sokat fertőtleníttünk az épületben. Folyamatosan figyeljük a központi előírásokat és ehhez alkalmazkodunk. A honlapunkat frissítettük, az információkat aktualizáltuk.

– *A szülők és a gyerekek mennyire alkalmazkodnak a szigorú intézkedésekhez?*

– A családok jól fogadják az intézkedéseket, mindenki igyekszik alkalmazkodni, betartják a szabályokat, mi pedig állandóan tájékoztatjuk őket. A szülőket dicsérik, hogy nem pánikoltatják a gyerekeket, a kicsik tudnak a rendkívüli helyzetről, benne élnek. Szoktunk beszélgetni velük erről, elsősorban azt hangsúlyozzuk, hogy Isten védelmében élünk mindannyian és rendszeresen imádkozunk.

Többféle nyilatkozatunk van. Betegség után csak szülői nyilatkozattal lehet jönni – az orvosi igazoláson kívül – ezek kicsit nehezítik a mindennapi életet. Több odafigyelést igényelnek, de a szülők elfogadják, hiszen tudják, hogy igyekszünk minden védelmet megadni és Istenre bízni a többit.

Eddig egyetlen (pénteki) napra kellett bezárni egy csoportot egy felnőtt betegsége miatt, de szerencsére ennél több esetünk nem volt.

A szülőkkel közös programot most, sajnos, nem tudunk szervezni, de szeretnénk velük ápolni a kapcsolatot! Az irodám nyitva van – sokszor élnek a lehetőséggel a szülők – mindenkit arra bátorítok, hogy keressen meg, és előzetes egyeztetés után is szívesen beszélgetek bárkivel, hiszen közösen dolgozunk.

– *Közösen dolgoztok a kollégium munkatársaival is...*

– Igen, Isten-félő emberek a munkatársak – ahogy a családok nagyobb része is – ez nyilván más lelkületet ad, hiszen testvérek vagyunk. Jó a kapcsolatunk a fenntartóval, az

iskolával, magam a fenntartó gyülekezet tagja vagyok 23 éve. A kollégium vezetői lelki és baráti kapcsolatban vannak, összedolgozunk, jól tudjuk támogatni egymást. Szerintem Isten megadja, hogy hosszú távon eredményes legyen a munkánk. Minden héten részt veszünk az óvodában munkatársi áhítaton, amit Somogyiné Krisztina tart, és évente kétszer kollégiumi csendesnap is szokott lenni a munkatársaknak.

– *Nyílt napok hiányában hogyan tudjátok bemutatni az óvodát az érdeklődő családoknak?*

– Mind a két intézménynek most nehezebb elérni a szülőket, így nagyobb hangsúlyt kell helyezni a népszerűsítésre. Jelenleg nem tudjuk megmutatni az óvodát, nincsenek nyílt napok, bizonytalan, hogy tudunk-e óvodanyitogatót tartani tavasszal, tehát meg kell találnunk annak a módját, hogy mégis megismerjenek bennünket. Ehhez a honlapot igyekszünk aktualizálni, aktuális információkat feltenni és megjeleníteni magunkat is, mint munkatársakat. Az utcai hirdetőablára is készül új plakát. Készülnek fotók a mostani életünkről, egy videó is lesz, ilyen módon tudjuk bemutatni, hogy milyenek vagyunk, miben vagyunk különlegesek.

– *Miért érdemes a Csipkebokor Óvodát választani? Kiket vártok ide?*

– Nagyon fontos, hogy el tudjuk érni azokat a szülőket, akik azt a védeltséget óhajtják, amit Isten közelében lehet megszerezni. Mi tényleg bízunk Istenben és rá tudjuk bízni magunkat, a családokat, az óvodát, a gyerekeket. Békességre törekszünk, nem arra a zaklatottságra, ami körülvesz bennünket. Hírvivői szeretnénk lenni annak az üzenetnek, ami ránk bízott. Ezen kívül természetesen végzünk mindent, ami egy óvodának a feladata, a fejlesztéseket, az iskolai életre való felkészítést, fontosnak tartjuk a szabad játékot.

Az egyházi intézménynek nincs körzete, de nekünk a fenntartónk itt van a szomszédban, a gyülekezetből is érkeznek hozzánk családok, őket is megszólítjuk. Az a tervünk, hogy az óvoda megmutatja magát évente kétszer a gyülekezet előtt.

A missziós cél is megjelenik, hiszen felvesszünk olyan gyermekeket is, akik nem tartoznak felekezethez, de a szülők vállalják, hogy elfogadják a nevelési elveinket. Sok családnak lehet vágya, hogy nyugodt helyre hozza a gyermekét. Nagyon jó körülmények között dolgozunk, gyönyörű helyen, modern eszközökkel, ezt szeretnénk a videókon, az utcai plakáton is bemutatni.

– *Miben más egy református óvoda?*

– Minden csoportban minden reggel van áhítat. Ez részben a heti bibliai történet kiegészítése, rövid beszélgetés, akár zenés áhítat énekszóval, gitárral. A csoportokban hetente egyszer tartunk bibliai történeti foglalkozást, amit az óvónők vezetnek. Természetesen a keresztyén ünnepek megjelennek az óvodában. A reformáció napját november első hetében tartjuk a templomban (ez már hagyomány), most messze ülve egymástól, a többi ünnepet csoporton belül tartjuk. Adventben lesz gyertyagyújtás, énekek. Meglátjuk, hogy Húsvétig hogyan alakul a helyzet.

– *A több odafigyelést igénylő gyerekeket is befogadja az intézmény?*

– Az alapító okiratunk lehetőséget ad, hogy befogadjunk sajátos nevelési igényű gyermekeket, ennek van egy józan limitje, de mi jelenleg jóval magasabb számban fogadtunk be SNI-s gyermekeket, akik integrációval nevelkednek nálunk. Ez több szervezéssel jár, illetve tartunk belső képzést a differenciált nevelésről.

Minden gyermeket úgy tekintünk, hogy egyedi, ahogy Isten is tekint rá, és neki megfelelő módon neveljük őket. Ha úgy nézzük, minden gyereknek lehetnek sajátos nevelési igényei, vannak olyan helyzetek, amikor kiemelt figyelmet igényel.

A tehetséggondozásra is nagy hangsúlyt fektetünk és fejlesztjük magunkat ezen a területen is, erre most egy munkaközösséget alakítottunk. Nagy figyelmet fordítunk a környezeti nevelésre, a fenntarthatóság, környezetvédelem területére, szeretnénk madárbarát óvodává válni.

Jelenleg keresünk egy keresztyén óvodapedagógust. Ha valakit Isten erre indít, vigye a híret az álláshelynek és a Csipkebokr Óvodának!

Halász Kinga

Vitézné Horváth Erika családjában

CSAK AZ NEM DÖL ÖSSZE, AMI KÖSZIKLÁRA ÉPÜLT

Hiszem, hogy Urunk ebben a sok tekintetben ostromolt világunkban az Ő népének közösségét és a templomokat is „végvárákká” teszi – mondja Somogyi Péter, gyülekezetünk elnök-lelkipásztora. Az alábbiakban a vele készült interjút olvashatják, amelyben egyebek között erről a megpróbáltatásokkal teli, ugyanakkor áldásokban gazdag 2020-as évről beszél, s arról, milyen reménységgel várja a következő esztendőt. „Sok lelki tusakodás, sok csodálatos történet tanúiként tudnunk kell, hogy csak a kegyelem tartott és tart meg minket, hogy kizárólag az Úr Jézus Krisztust követő valódi, engedelmes élet jelent biztos és biztonságos alapot életünkben, közösségünkben” – hangsúlyozza.

– Különleges év végéhez közeledünk, a járvány mindenestől felforgatta, átrendezte az életünket. Mit hozott ez az év a Fasornak, mit látatott meg Veled Isten a történéseken keresztül?

– Egy negyedszázados lelki épülés története áll mögöttünk a gyülekezet legújabb kori történetében. Ennek idei határkövével, egészen máshogyan adta kegyelmes Urunk a visszatekintés lehetőségét, mint ahogyan azt emberileg gondoltuk volna. Kire építettünk és mit építettünk? Ezek a kérdések nem elméleti, hanem nagyon is gyakorlati módon kerültek személyes és gyülekezeti, közösségi életünk elé. Az Úr Jézus, amikor a Hegyi Beszéd tanításának végéhez ért, a bölcs és a bolond építő hasonlatát tárta a hallgatói elé. Ő hirdette az evangéliumot és azt, ami ehhez az örömhírhöz méltó életet jelent, jellemzi. Mit kezdtek vele a hallgatói? Legvégül azt olvassuk, hogy „*álmétkodtak*” a tanításán, hiszen tanításában hatalom jelent meg. Ő azonban arról beszélt,

hogy más hallgatni, álmétkodni és más engedelmesen megcselekedni, ennek a hatalomnak alá vetni magunkat. Hogy mit jelent valójában, személyesen az, amit Ő kijelentett, az a próba alatt válik nyilvánvalóvá. „*És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, tomboltak a szelek, és neki-rontottak annak a háznak...*” (vö. Mt 7,24-27) Mi is hallottuk Jézus Krisztus kijelentését itt, fasori gyülekezetünkben. Aztán különös módon jöttek azok az idők, amelyek ostromlják az alapot és az épületet. Csak az nem dőlt és dől össze, ami kősziklára épült, ami megvalósult abból, amit Ő hirdetett nekünk és mi engedelmesen meg is tettük, meg is éltük azt. Gyülekezetünk történetében többször is jöttek ilyen hitet próbáló idők, most mi is részesei vagyunk ennek. Sok lelki tusakodás, sok csodálatos történet tanúiként tudnunk kell, hogy csak a kegyelem tartott és tart meg minket, hogy kizárólag az Úr Jézus Krisztust követő valódi, engedelmes élet jelent biztos és biztonságos alapot életünkben, közösségünkben.

– Megindító volt látni tavasszal az üres templomot az online közvetítések alkalmával, igazzá vált életünkben a 84. zsoltár, vágyódtunk, vágyódnak a szent hajlék után. Hogyan hatott a gyülekezetünkre az, hogy nem jöhettünk a templomba?

A lelki templom nem omlik össze soha

– Ahogyan erről már számat is adtam, engem mélységes hódolatra indít az, ahogyan Isten cselekszik és betekintést enged terveibe. Az Ő háza iránti féltő szeretet témája került elénk. Isten Szentlelke arra indította a szívem, hogy erről beszéljünk szeptembertől júniusig a közös bibliaóráinkon. Januárban emlékeztünk meg arról, hogy gyülekezetünk életében éppen

75 évvel korábban, 1945 januárjában nem lehetett együtt a templomban Isten itt élő népe, a front miatt. Előtte és után is töretlenül folyhatott az istentiszteleti élet. Majd a februári hitmélyítő hetünkön a 84. zsoltár két verse került kibontásra, *Mi vonz? Minek örülsz? Min csodálkozol? Hol keresel oltalmat? Kire építed az életedet?* – ezekre adott felelettel. Nem telt el fél hónap és a hallott üzenet életbevágó valósággá lett. Egyedül csak a kegyelmes, gondviselő Isten

Bátorító és felemelő látni, ahogyan az online közvetítéseken keresztül sokan „eljönnek” a gyülekezetbe.

tud ilyen szeretettel előkészíteni, felvértezni és beleengedni a próbákba. Mit jelent nekünk lelki közösségünk és otthonunk? Erre konkrét választ ad a mögöttünk lévő idő. A talán megszokott és megszürkült ajándék fényesebbé vált újra? Hálás szívvel látom, hogy gyülekezetünk ezen a téren is megújul ebben az időben. Nyilvánvalóvá válik, hogy milyen csodálatos kincset adott nekünk Urunk a lelki házban, a gyülekezetben és a templomban. Bátorító és felemelő látni, ahogyan az online közvetítéseken keresztül „eljönnek” sokan a gyülekezetbe, az istentiszteletekre, a templomba. S amikor megnyílt az ajtó, aki csak tudott jött és itt volt személyesen is. Hiszem, hogy Urunk ebben a sok tekintetben ostromolt világunkban az Ő népének közösségét és a templomokat is „végvárákká” teszi. Biztosan tudjuk, hogy az egyházon a pokol kapui sem vehetnek diadalt, ahogyan az Úr Jézus Krisztus ezt kijelentette (vö. Mt 16,18). Az Ő személye és váltságműve a köszikla, megingathatatlan alap. Ostrom alá kerülhet testünk temploma, akár kőtemplomunk is, de a lelki templom nem omlik össze soha!

– *Sokan ma is aggódnak, hiszen erősödik a járvány, az idősek, krónikus betegek nagyobb veszélynek vannak kitéve. Mit kezdjünk ezzel a helyzettel? Isten rendkívül sokszor hangsúlyozza a Szentírásban: „Ne féljete!” Félnék-e mégis? Lelkipásztorként hogyan élted meg,*

mi adott Neked erőt, hogy bátoríts bennünket, s mivel tudsz bátorítani mindannyiunkat?

– Talán az eddigi válaszok fényében körvonalazódik az a mély meggyőződésem, hogy egyfelől szerető, gondviselő Urunk beszél velünk arról, ami elér minket. Őt nem lehet megelőzni, Ő tudja, hogy nekünk mikor, mire van szükségünk. Ha figyelünk Rá és Szavára, akkor a meglepő dolgok sem érnek egészében meglepetésként. Másfelől azokban a helyzetekben, amikor megrendítő dolgok vesznek körül, érik el az életünket, különös módon is ígéri és adja jelenlétének áldásait. Nem eltávolodik tőlünk, hanem a lehető legközelebb jön hozzánk. Ezt nem az érzéseink világából ismerhetjük legelsősorban, hanem az Ő lényének, személyének igaz megismeréséből, kijelentése alapján. Ahogyan Ő bemutatkozik nekünk a Szentírásban, ahogyan kijelenti örök szövetségét az övéivel, az olyan biztos ismeretet jelent, amiből szívbéli bizalom fakad és engedelmes élet. Heidelbergi Káténk, hitvallásunk így vall az igaz hitről, biblikusán és világosan. A már sokak által hallott példa szerint. A kisfiú a fogorvosnál nem nyitotta ki a száját semmi áron. Összeszorított fogakkal kérdezte: „Doktor bácsi tudsz fogat húzni?” A felelet egyértelmű

volt: „Igen.” A következő „szájzárás” kérdés így hangzott: „Doktor bácsi szeretsz engem?” A fogorvos igennel válaszolt. A kisfiú ajkai lassan megnyíltak és csak ennyit mondott végül: „Akkor kinyitom a számat.” Igen, talán ilyen „egyszerű” a győzelem a félelmeink felett. Tudjuk, hogy Urunk Mindenható Isten, Aki úgy szeretett és szeret, hogy a legdrágábbat adta, az Ő Egyszülött Fiát. Az Úr Jézus kereszthalálában, feltámadásában ott a válasz a kérdéseinkre, ez az evangélium. Vele együtt minden a miénk, s a fájdalmas „foghúzások” is, az Ő különös „fájdalomcsillapításával” mennek végbe. Ő ismeri a mi fájdalmainkat, Ő hordozta, ahogyan Ézsaiás próféciájában olvashatjuk, betegségeink ismerője is (vö. Ézs 53). Soha nem hagy el, nem hagy magunkra, erejét ígéri, szeretetével ölel át, beszél hozzánk, megérinti a szívünket. Ez az én jó hírem is, magam és mindenki számára. Tudom, hogy nagyon nehéz a bezártság és az elzártság világában lenni, különösen is akkor, amikor nem találkozhatunk, amikor emberileg is rászorulunk a segítségre. Meg kell keresnünk azokat a módokat, eszközöket, csatornákat, utakat, amelyeken keresztül valahogyan mégis bátorítani tudjuk egymást. Imádkoznunk kell közösen találékony szeretetért, bölcsességért! S hiszem, hogy többet kell imádkoznunk egymásért, különösen azokért, akik a legsérülékenyebbek ebben az időben. Krónikus betegekért, egyedül élőkért, rászorulóknak, azokért, akik nem tudnak részt venni az élő közvetítésekben, kisgyermekes családokért, ahol nagyon nehéz megoldani a gyermekek otthoni oktatását, támogatását munka mellett. S úgy gondolom jól és jobban kell használni a telefonálás lehetőségét, hiszen ezen keresztül reménység szerint el lehet érni a legtöbb embert.

Hadd ragadja meg a hit!

– Talán az egyik legnagyobb lelki vívódást az Úrvacsora vétele okozza. Aki nem tud vagy

nem mer eljönni az alkalmakra, s otthon, az élő közvetítés alatt veszi magához, önkéntelenül is megfogalmazódik benne, jól csinál-e mindent. Megáldja-e az ÚR az ilyen Úrvacsora vételt is?

– A kérdés széles körben megfogalmazódott egyházi körökben is. Szabad-e, lehet-e, jó-e otthon élni az úrvacsorával? Hosszabb kifejtés helyett arra szeretném a hangsúlyt tenni, hogy vajon valódi vagy látszat közösségek vagyunk-e egymással és az Úrral az élő közvetítések keretein belül? Ha a távolság, a fizikai érintkezés lehetetlensége egészében, teljesen elválaszt minket, akkor tulajdonképpen a kérdésre egyértelmű a felelet. Mi azonban hisszük, hogy összekapcsolódunk Lélekben egymással valóságosan és ez azt jelenti, hogy otthonainkban is együtt vagyunk az úrvacsorai közösségekben egymással. Hogy jól teszünk-e mindent? Tegyük azt, amit hallunk és látunk, ahogyan a jelenlétünkön is történni szokott a templomi közösségekben. Készítsük elő a jegyeket, kenyeret és bort és vegyük magunkhoz a jegyeket hittel akkor és úgy, ahogyan élénk kerül. Kinyújtott kezünk elveszi azt, amit az Úr kínál nekünk, szolgáján keresztül. Természetesen ez nem indíthat minket „önkényes” úrvacsoravételre akkor és úgy, ahogy mi gondoljuk. A közvetítés keretein belül azonban, egy lelki közösség tagjai vagyunk valóságosan. Megáldja-e az Úr? Ezt egészen bizonyosan fel fogjuk ismerni. Álljon itt Kálvin János tanításának néhány gondolata még: „*Ha pedig hihetetlennek tűnik, hogy Krisztus ekkora távolságból adja nekünk eledelül testét, emlékezzünk csak rá, hogy a Szentlélek titkos ereje mennyire felülmúlja minden érzékünket, és mekkora ostobaság lenne, ha a magunk mértékével akarnánk mérni véghetetlenségét. Ha tehát elménk nem képes felfogni, hadd ragadja meg a hit: a Lélek valósággal egyesíti, amit a távolság elválaszt. Íme, a Krisztus testének és vérének szent közöltetését, amely révén Krisztus olyannyira átárasztja belénk életét, hogy még csontjainkat és velőnket*

is útjárja, az úrvacsora bizonyítja és pecsételi meg; mert nem valami hiábavaló és üres jelet mutat fel, hanem Lelkének erejét adja, aki beteljesíti ígérését. A jelzett dolgot valósággal felkínálja, és megmutatja mindazoknak, akik ezen a lelki lakomán az asztalhoz telepednek.” (Kálvin, Institutio 4.11.17)

– A lelki ház épülése mellett, a Fasor különleg is csodálatosképpen újul immár évek óta. Idén azért adhatunk hálát, hogy restaurálták és megerősítették templomunk ablakait, újra régi szépségükben pompáznak. Milyen nehézségeket ró a vezetésre és a gyülekezetre a folyamatos fejlesztés?

– Ez is különös jele Isten építő munkájának. Talán kevesen ismerték még fel ezt, magam azonban hittel vallom – a gyülekezet vezető testületével összhangban –, hogy ez sem véletlenszerű és legfőképpen nem emberi törekvések, szándékok folyamata. Isten erről is beszélt velünk korábban lelkiképpen és a megjelenő szükségekben kézzelfogható módon is. A lelki ház, a gyülekezet épülése közben nyilvánvalóvá vált, a templom épületegyüttes megújításának kérdése is. Az elmúlt 25 évben fokozatosan „laktuk” be, újítottuk fel azokat a területeket, eszközeinket, ahol a megnövekedett szükség szerint helyet találtunk alkalmainknak, csoportjainknak, szolgálatunknak. Gyönyörű templomunk egy-egy pontján olyan figyelmeztető jelekre lettünk figyelmesek, amelyek arra készítették, hogy egy nagy „kivizsgálás” keretében mérjük fel, hogy milyen karbantartásra, felújításra van szükség. Ez a szinte teljes körű diagnózis, megint csak lelki összefüggésekben válik igazán érdekessé. Látszat szerint nincs nagyobb probléma, azonban a mélyen, mégis alapos megújításra van szükség. Amikor feltárjuk a dolgokat, akkor derül ki, hogy mi a valós helyzet.

Életünket az ÚR diagnosztizálja

Az egyház életét, gyülekezetünk életét, személyes életünket, a szívek vizsgálója, az Úr diagnosztizálja. Így tette ezt a reformációban és minden korszakban, így teszi ezt velünk ma is. Meg kell vizsgálni, hogy az ömlő zápor, az árvíz, a tomboló szelek szorításában hol szorul javításra az épület. A korábban idézett Hegyi Beszéd záró hasonlata konkrét, valós bemutató tanításban került elénk templomunk tekintetében is. Milyen személyes, kitörölhetetlen élmény az, amikor a karzatra betört, áradó vízzel kellett egy nyárvégi napon küzdenünk családi kötelékben évekkel ezelőtt... Az alapok jók, mégis szinte az alapokig le kell most mennünk, hogy áthatóan a lehető legtöbbet ki tudjuk javítani, meg tudjuk újítani. A diagnózis már készen áll, mára már a tervek is szinte teljes egészében. S ezzel együtt a forrást is Isten mérhetetlen kegyelme rendelkezésre bocsátja. Valóban olyanok vagyunk, mint az álmodók, csak hódolni tudunk Isten időzítése, előkészítő munkája és a megnyíló lehetőségek előtt. Abban a korszakban, amikor ostromolják a keresztyénséget Európa szerte és a világon, amikor templomokat rombolnak, és lassan

Mérhetetlen csoda, hogy itt nálunk épülhetnek és újulhatnak templomok.

ehhez akarják szoktatni az embereket, a közvéleményt, mérhetetlen nagy csoda, hogy itt nálunk épülhetnek, újulhatnak a templomok. Magyarország Kormánya lassan, szinte egyetlenszerű harcot vív ezen a fronton. Kiemelt műemlék templomunk, a budapesti református templomok egyik legszebb példájának felújítása meghaladja egyházi kereteinket, ahogyan így volt ez az építésekor is. Hatalmas segítség, hogy kormányzati támogatásként megújíthatjuk épületeinket. Imádságra indít ez mindnyájunkat, hálaadásra, állhatatosságra, türelemre, közös teherviselésre, munkára. Ahogyan egy családi ház megújítása is kihívás az ott élők számára, így van ez a lelki család esetében is. S eközben mélyen elgondolkoztató ez a járványos idő, amikor nem lehetünk itt egy ideig. Nem előkészület ez arra az időre, amikor más fizikai okok miatt talán nem lehetünk együtt egy ideig? S mi jön ki belőle? Talán itt és most is és újra majd megújulás lelkiekben és fizikai értelemben is. A sok próba között most ez is körvonalazódik előttünk. Csenedesdjünk el ezek láttán és álljunk meg az Úr előtt!

– Miben tudunk segíteni, mi, egyszerű gyülekezeti tagok a vezetésnek és a presbitériumnak?

– Hálás, türelmes, állhatatos imádsággal, ragaszkodással, és amikor jelzést teszünk,

konkrét cselekedetekkel. Bátorítsuk egymást és láttassuk a történéseket egymás számára is nagyobb összefüggésekben! Ne engedjük, hogy a Kísértő hangja elterelje a figyelmünket a lényegről! A lelki ház épülése, az élő tagok együttes épülése, mindnyájunk közös feladata. Ez a legfontosabb építés és épülés a Faszorban! Építsük egymást és engedjük, hogy Isten építsen és újítsa meg mindnyájunkat! Ne a rombolás erői, hanem az építés erői határozzák meg gondolkozásunkat, hozzáállásunkat, kapcsolatainkat és cselekedeteinket! Tanuljunk meg elhordozni dolgokat, eltökéltebben ragaszkodni egymáshoz, a kényelmetlenségek előtt nem elmenekülni, hanem szilárdan megállni és egymást támogatni! Itt a földön nem születik semmi fájdalom nélkül, de ne a terhekre figyeljünk csupán, hanem az áldásra és a születendő dolgokra. Az ének szavaival: „Tartsunk jól össze hát!” (45:7)

A belső megújulás ideje

– Mit hozott ez az esztendő intézményeinkben, az óvodában és az iskolában? Tudtak-e alkalmazkodni a járványveszély miatti követelményekhez?

– Hálás a szívünk, hogy a külső megújulás

után, a belső megújulás idejét is elhozza Urunk, az új kihívások idején új lehetőségeket kaptunk személyileg és minden tekintetben. Intézményeink munkatársai is próba alatt vannak, jó látni, hogy a felszínre kerülő javítani való dolgok nem elrettentenek, hanem megerősítik eltökéltségünket. Gyülekezeti oldalról is, a Kollégium új vezetője, óvodánk új vezetője oldalról is olyan összehangolt

Hálás a szívünk, hogy a külső megújulás után a belső megújulás idejét is elhozza Urunk.

munka folyik, ami az erő feletti kihívások idején is tükrözi, hogy mindenre valóban csak Krisztusban van erőnk, de van. Úgy látom – látjuk közösen is –, hogy adottak a személyi és egyéb adottságok ahhoz, hogy ebben a különös időben is helyt álljon intézményrendszerünk, sőt a teher alatt fejlődjön. Kérjük a folyamatos imádságot ehhez és azt a bátorító hozzáállást, amire most mindenkinek szüksége van, nevelőnek, tanárnak, vezetőnek, gyermeknek, szülőnek. Építsük itt is egymást hitben! Adjunk hálát Urunknak mindazokért, akik most végzik intézményrendszerünkben a munkát!

Jézus Krisztust szeretném hirdetni!

– *A Fasor elsődlegesen nem „puszta épület”, hiszen a „templomnál is nagyobb van itt.” Mit helyezett Isten a szívedre, milyen mondandót erősített meg Benned, amit a szószékről az eddigieknél is erőteljesebben akarsz mondani?*

– A már elmondottakat helyezte az Úr a szívemre, de természetesen összefoglalóan Jézus Krisztust szeretném hirdetni, a teljes Írás fényében ezután is, ahogyan eddig is tenni kívántam. Hiszen Benne öltött testet az Ige, Isten maga és legfőbb mondanivalója. Őt megismerni és Általa az Atyát a Szentlélek által: ez az örök élet. Ő életünk egyetlen biztos fundamentuma, megtartója, oltalma és beteljesítője az Ő dicsőségében. Ő ad életünknek értelmet, tartást, küldetést. Egy szép ének soraival imádkozhatjuk ezt közösen: „*Uram, bocsásd el népedet békével, idvezítéted kívánt örömeivel, mert megtaláltuk, amit lelkünk kedvel, megragadjuk hittel s nem bocsátjuk el. Már Ő miénk, mi vagyunk övéi, Véle egy testek, java részesei. Élünk e gyarló testben többé nem mi, hű szerelmétől nem szakaszt el semmi. Ó Jézus, gyenge hitünket neveljed, Te magad lelkünk az égre emeljed, hogy így lelkünket az ég dicső vára fogja be, annak örökös javára.*” (446:1-2)

– *Én úgy éltem meg, hogy Isten ebben az évben a nyomorúság közepette közelebb vont magához, a „szívemre beszélt”, s egészen személyessé, gyakorlativá tett olyan Igéket, amelyeket addig is tudtam, de most gyémánt hegygel Ő maga írta fel szívem hústábláira. Ha mérleget kell vonni, milyen ajándékokat, felismeréseket hozott számodra ez az esztendő, s milyen reménységgel nézel a következő év elé?*

– A záró kérdés az eddigiek összefoglalását jelenti számomra. Egyre mélyebb felismerésem, hogy milyen hatalmas ajándékok részesei vagyunk mi itt a Fasorban, gyülekezeti közösségünkben, életterünkben. Ezek értéke a válságos időkben különösen kifényesedik. Szükségünk volt és szükségünk van erre újra és újra. Isten szeretetében élhetjük meg ezt az ébresztő, gyógyító, helyreállító valóságot. Amikor már kezdenénk megszokni, magától értetődőnek gondolni közösséget, kapcsolatokat, adottságokat, lehetőségeket, akkor felráz, megelevenít a részleges hiány, a távolság. Minden kegyelemből van, Isten meg nem érdemelt jóságából. Csak a hálás szív lehet kedves áldozat Isten előtt. Nem válhatnak megszokottá, érdektelenné ad abszurd értéktelenné a dolgok az életünkben. Isten próbára teszi az életünket, hogy újra tisztán lássunk és értékeljünk. Végül Péter első levelét idézem, amit most a szerdai bibliaórákon magyarázok hétről hétre. Ennek örömeiben, erejében, reménységében nézek előre a teljes Írás fényében és ezt kívánom minden testvéremnek!

„*Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászülte minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámasztása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra. Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen áll arra, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben. Ezen örvendeztek, noha*

most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között, hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranyánál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicsőre, a dicsőségre és a tisztességre. Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét. Ezt az üdvösséget keresték és kutatták a próféták, akik a nektek szánt

kegyelemről prófétáltak, kutatva, hogy melyik vagy milyen időről tett kijelentést Krisztus bennük levő Lelke, amikor előre bizonyítást tett a Krisztusra váró szenvedésekről és az ezeket követő dicsőségről. Ők azt a kijelentést kapták, hogy nem maguknak, hanem nektek szolgálnak azokkal, amikről most az evangélium hirdetői prédikálnak nektek a mennyből küldött Szentlélek által, és amikbe angyalok vágyakoznak beletekinteni.” (1Pét 1,3-12)

Cseke Hajnalka

NŐI CSENDES NAP A FASORBAN - 2020

Nem egy divatos lelki edzéstervvel távoztunk

Szeptember elején kaptam a hírt, hogy hamarosan megrendezésre kerül az idei női csendesnap. Bennem is felmerült, hogy milyen jó lenne elmenni, kiszakadni a napi teendők sokaságából, hiszen családayaként a hétvégén még sűrűbben beosztottak a napok.

Nagyszerű lenne hagyni csapot-papot, elindulni a fasori gyülekezetbe és együtt tölteni az időt, töltődni Isten jelenlétében a női testvérekkel. Felidéztem azokat az alkalmakat, amikor mertem Mária lenni és nem Mártaként fölládoztam magam. Ezeknek a női csendesnapoknak mindig is volt egyfajta pajkos, fesztelen hangulata. Hívők, keresők, fiatalok, idősebbek gyűltünk egybe. Nyitottan, felszabadultan, picit kevésbé gátlásosan, mint más koedukált összejöveteleken. Derűsen tudtunk összekacsintani, a bátortalanabbak is meg mertek nyilvánulni, hiszen pontosan tudták, ismerjük azokat az ügyeket, témákat, amikben mi nők őrlődünk sokszor. Végül döntöttem, ott leszek 2020 szeptember 26-án a „Fasori női csendesnapon”. Nem csalódtam. Gazdagon áldott alkalom volt ez sokunk számára.

Az áhítatot Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztor tartotta. Pál, Timóteushoz írott levelének drága igéjével táplálkozhattunk. Békével töltött el a gondolat, hogy a sok jószándékú tevékenység sűrűjében nem kell elvesznünk. A kegyességben gyakorolni magunkat épp elég. Ahogy egy favágó sem tud fejszéje élesítése nélkül hatékonyan dolgozni, mi is megállhatunk, megpihenhetünk, mehetünk Jézushoz, hisz ő az élet Fejedelme.

Isten az első helyen

A humortól sem mentes, de igazán tartalmas, igényesen megszerkesztett előadást Harmathy Andrásné Sára Ágota lelkipásztor tartotta. Prioritásokról volt szó, melyeket elméletben könnyű, de gyakorlatban sokkal nehezebb megvalósítani. Milyen áldásos következményei vannak, ha valóban Isten áll az első helyen az életünkben, ha a Vele való bensőséges kapcsolatot nem önzőségnek, luxusnak éljük meg. Ellenben, ha mi kiégettek, keserűek vagyunk, Jézus nélkül, árván, erőlködve szolgálunk mások felé, abból áldás nem fakadhat. Nem kevés vágy és cél

lebeg szemünk előtt. Szeretnénk növekedni a férjünkkel való testi-lelki szeretetközösségben! Szolgálni a gyerekeink, családjunk, gyülekezetünk felé! Ott a hivatás, és még sorolhatnánk. Önerőből lehetetlen mindenhol megfelelni. Az Úr kegyelmében, szeretetében azonban feltöltődhetünk.

Az ebédszünet alatt lehetőségünk volt megtekinteni egy szép kiállítást, amely a hála témáját járta körül. Negyven csodálatos fotó és magvas, bölcs idézet melengette és indította hálára szívünket.

Délután Tolnayné Csattos Márta gyógy-pedagógus bizonyágtételét hallgattuk meg. Rendkívül érdekes volt, próbákkal, kihívásokkal tarkított élettörténetét megismerni. Szavai az élet szentségéről való gondolkodásra indítottak. Isten teremtményeiként jogunk van az élethez, mégis szorongunk, elég értékesek, fontosok, hasznosak vagyunk-e. Ki

átlagember, ki tudós, ki ágyban fekvő beteg, kinek imája egy sóhaj csupán, épp oly értékesek lehetünk Isten szemében. Hiszen nem a cselekedeteink alapján állunk meg előtte.

Az alkalom utolsó szakaszában kiscsoportos beszélgetésre és közös imádkozásra is volt lehetőségünk. Az idei női csendesnap – kicsit ironikusan – az „Építsd fel önmagad” címet kapta. Sejtetően nem egy manapság divatos lelki edzéstervvel távoztunk. Milyen jó, hogy nekünk nem magányos, reménytelen és kiábrándító küzdelemre kell indulnunk önmagunkat építeni. Hálás vagyok, hogy „mint élő kövek lelki házzá épülhetünk. Jézus Krisztus által.” 1 Péter 2, 5

Döbrentei Sarolta

A három szolgálat meghallgatható a fásori igehirdetések között. Szánjunk rá időt, hallgassuk meg!

NAPTÁR

November. Átfordítom a 2020-as naptáramat, új hónap következik. A váltás mindig elgondolkoztat: az előző oldal megtelt bejegyzésekkel, az újabb jobbára még üres. Ilyenkor számot vehetek, mi az, ami megvalósult, majd sorakoztak a tervek. Idén márciusban jött a nagy változás, átírta a naptáramat a világjárvány. Visszanézem az elmúlt hónapokat: áthúzott tervek, üresen ásító hetek, hónapok egész sora esemény nélkül. Csüggesztő!

És akkor kérdezem: Nem most kellene a legjobban figyelnem a változatlanra?

Figyelnem a decemberben született Megváltóra, aki igazi változást hozott az életembe, s egyedül Ő hozhat változást a világ életébe is, Aki tegnap, ma és midörökké ugyanaz.

Széplaki György

*Szent család IV. Simon András grafikája
(cikkszám: 1513; a szerző engedélyével)*

ÍGY ÉLTÜK TÚL 2020-AT – VÁRJUK A FOLYTATÁST!

Beszámoló az ifjúság évéről

Azt gondolom, nem kell különösebben magyarázni azt, hogy a lassan mögöttünk levő év milyen különleges, kihívásokkal teli esztendő volt. Egyikünk sem gondolta volna, hogy ez a szép kerek év ennyire nem lesz „kerek”. Az ifjúsági munkánkban is nagy tervekkel indultunk, azzal, hogy februártól elkezdődik egy három részből álló féléves mesterkurzus, amelynek azonban csak két része valósulhatott meg. Isten azonban a nehézségek közepette is gazdagon árasztotta ránk áldását.

A mesterkurzus „alapok” részében Jézus Krisztus személyével foglalkoztunk. Aztán jött a törzsanyag, amelyben az Isten Igéjét, az imádságot és a közösség megélését jártuk körbe. Külön öröm volt, hogy a közösség megéléséről a tavaszi karantén után már személyesen tudtunk beszélgetni. Lett volna egy harmadik rész is, a felső szint, ami a szolgálatról szól, de ez még várat magára.

Ha most visszatekintek 2020-ra, talán a legnagyobb ajándék az volt számomra, hogy láthattam: Isten vágyat ad az ifjak szívébe, hogy a Vele való kapcsolatot minden körülmények között ápolják. A másik legnagyobb ajándéknak azt tartom, hogy Isten elgondolkoztatott minket afelől: mi a fontos és mit vagyunk azért hajlandók megtenni. Számomra az elmúlt év egy „nagy tükör” volt, amibe néha nehezebb, néha könnyebb volt belenézni. Hogy konkrétumot is említsek: azt láttuk meg, az ifiben nagyon sokan megtalálják a helyüket. Igazi színes társaság vagyunk és ez csodálatos. Mindig is egy ilyen befogadó közösségnek szerettem volna látni

a fasori ifjúsági csoportot és szolgálatot! De a másik oldalon sokan voltak, akik a karantén alatt kifejezték – akár részvételükkel, akár távolmaradásukkal – azt, hogy nekik ez kevés. Több és mélyebb közösségre és lelki táplálásra, s mindeközben több felelősségre is vágytak az ifin belül.

Nagyon nagy ajándékként éltem meg az ifivezetői csapat jelenlétét. Olyan jó, hogy bár a kijárási korlátozás idején többször kellett egyedül kamera előtt állnom és senki nem volt fizikailag mellettem, mégis tudhattam, hogy az ifivezetők velem vannak. Imádkoznak értem. Volt, hogy órákig beszélgettünk arról, hogyan tudnánk még inkább bevonni az ifiseket ezekben a nehéz időkben. Az is buzdított, amikor közösen kísérleteztünk és dolgoztunk azon, hogy jól működjön az élő közvetítés. Aztán jött a nyár, a 2020-as ifis év legkiemelkedőbb alkalmá: a nyári tábor, Tahitótfaluban. Isten mérték nélkül mérte a szeretetét, a kegyelmét, a békességét, az örömét és a Szentlelkét, amikor erre a táborra gondolt.

Fiatalon is Istent keresni

Számomra szavakkal nehezen leírható az, ahogyan Isten „összerakta” ezt a tábort. Újabb megerősítést is adott a szolgálatban, de azt gondolom, ezzel nem voltam egyedül. Szeptembertől pedig abban az örömben élhettünk, hogy újra fizikailag is együtt vagyunk. Először a Városligetben találkoztunk, a réten körben ülve tettünk bizonyosságot arról, hogy lehet fiatalon is Istent keresni. Az ifitáborban egy kisebb zenész csapat is formálódott, aminek nagyon örülök és reméljük, lesz folytatása.

Aztán a rossz idő elől ős végétől újra szeretett templomunkba húzódtunk be, mert csak ott tudtunk a járványügyi intézkedéseknek megfelelően találkozni. E mostani találkozásokkal teli időszaknak a lezárása volt az immár ötödik alkalommal megszervezett IKON – Budapesti Református Ifjúsági Konferencia. A szervezőcsapat egész évben hittel készült arra, hogy bármi történjék is, meg fogják tartani ezt az alkalmat. Rengeteg imádság, készülés, munka előzte meg és Isten megáldotta, mert mielőtt minden gyülekezést betiltottak volna, létrejöhett az IKON, amelyen mintegy 180 fiatal vett részt. Nehéz szavakat találni arra, mennyire hálás vagyok Istennek a szervezőcsapatért, (amelynek én már nem is vagyok tagja) és azért, hogy kegyelemből és szeretetből megadta: a fasoriak megtarthatták ezt az alkalmat. A mostani konferencia témája az volt, hogy „Tovább”. Abban a hitben vagyunk, hogy Isten munkája ahogy 2020-ban sem szűnt meg, úgy a jövőben sem fog megszűnni. Mi pedig megyünk Vele tovább.

Előretekintés

S hogy milyen terveink és elképzeléseink vannak a jövőre nézve? Mondanom sem kell, nagyok és reményteliek. Amit az elmúlt évben megtanultunk, azt szeretnénk gyakorlatba átültetni! Amiben mindenképpen máshogyan szeretnénk továbbmenni, az az, hogy sokkal több imádságot, munkát, erőt és figyelmet szeretnénk fektetni abba, hogy az idősebb ifis generáció számára erős igei alapokon nyugvó, de egyszerre törődő közösségeket hozunk létre! Feltétlenül szükségesnek tartjuk azt, hogy minden ifisnek legyen egy olyan közössége, ahol az élete nagy kérdéseit,

döntéseit, hitbeli harcait megvívhatja. A pénteki ifiken túl tehát ilyen heti rendszerességű alkalmakat szeretnénk! A formát és tartalmat tekintve még nem vagyunk a tervezés végén, de az irány mindenképpen ez. A másik, amiben változást szeretnénk az az, hogy minél többeket bevonjunk a szolgálatba. Az világosodott meg előttünk, hogy túl sok mindent csináltunk meg ifivezetői körben. Ezzel nagyon sokszor nem hoztuk helyzetbe azokat, akik talán alkalmasak lettek volna egy-egy szolgálat betöltésére. Ebben szeretnénk most fejlődni! Sőt tovább megyek. Nem csak abban szeretnénk a fiatalokat segíteni, hogy az ifis szolgálatba épüljenek be, hanem abban is, hogy a gyülekezet egészét tartva szem előtt a gyülekezetben találják meg a helyüket. És, ha ez történetesen az ifin belül van, nyilván örülünk. De szeretnénk, ha az ifjúság át meg áthatná a gyülekezet egészének szövetét! Az ifitábor utolsó napján Isten minket a következő Igével bátorított: „*Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.*” (2Tim1,7). Mi ezért reménységgel tekintünk a következő időszakra, mert tudjuk, hogy Isten minden körülmény ellenére, Lelke által növekedést fog adni nekünk minden tekintetben. Alig várjuk, hogy lássuk ezt megvalósulni!

Édes Gábor

Idén mintegy 180 fiatal vett részt a Budapesti Református Ifjúsági Konferencián - Isten megáldotta

IFITÁBOR BESZÁMOLÓ

Az erdőillatú sarokban, a tábor szélén tanúja lehettem Isten erejének

2020. Az év, amikor annyi minden történt velünk, hogy mostanáig sem fogtuk fel igazán. 2020 augusztus? Akkorra kicsit mindenki elfeledte már a járványt, mintha a hátunk mögött lett volna a sok gond. Abban a hónapban mi, fasori ifisek is hátunk mögött hagyunk valamit. Budapestet. Tahitótfalu felé vettük az irányt.

A hét végén, a párás buszon ülve, a bőrülésbe ragadva próbáltam elgondolkozni azon, hogy mit is kaptam ezen a héten, és mit kapott az ifi. Látva a kipirult arcokat és csillogó szemeket, rájöttem, nemcsak én kaptam olyan személyes ajándékokat, amelyek sokáig elkísérnek majd. Nem akarom, hogy úgy tűnjön, ez a kötelező élménybeszámoló, melyben ódákat zeng a szerző! De a szerzőnek ez volt az első tábora, amit a Fasori Református Ifjúság szervezett, és a szerzőnek megújította a hitét, és a szerző hiszi, hogy nemcsak az övét.

Sokunknak más és más történések jelentették a hét legemlékezetesebb pillanatait. A reggeli ébresztések, az esti interjúk az ifivezetőkkel, a csoportbeszélgetések és előadások, a dicsőítés, a három túra valamelyike, egy beszélgetés, egy ige, egy pillantás – bármi. Az esti, kötetlen játékok ideje alatt, amikor olyan nagy volt a boldog hangzavar a nagyteremben, amelynek Jeruzsálem a neve. Az erdőillatú sarokban, a tábor szélén tanúja lehettem Isten erejének, amikor egy közülünk megtért.

És gyűjtöttünk. Kaptunk egy kis füzetet, amit amikor siettünk az igei alkalmakra, csak benyomtuk a nadrágunk zsebébe, s amely nemcsak jegyzetelésre szolgált. A füzetek végén hagyhattunk egymásnak személyes üzenetet. Utolsó este mindenki ölében tartva ki-ki füzetét, szorgalmasan és elmélyedve írt a másiknak. Így otthonra is magunkkal vihetjük a „tábort”.

És éltünk. Éltünk, amikor felmáztunk arra a magas hegyre, amikor dicsőítettük Istent énekszóval és hitvallással, amikor nevtünk egymás történeteire, amikor megláttuk a narancssárga napfelkelte első sugarait, és amikor olyanokkal beszélgettünk, akikhez addig nem mentünk oda. Éltünk, amikor „csak úgy” bementünk zenélni a Jeruzsálem-terembe, miközben a röplabdázó játékosok a homok felszálló porából kiabáltak át egymásnak, és amikor átvettük a díjakat a legendás bajnokságokért, vagy amikor ugyanannak a dalnak ugyanazt az akkordját próbálgattuk. És éltünk, amikor reggelente a mosdóban egymásra ráköszönt minden fáradt szem. És élünk, mert ez nem múlt el, csak abban a rendszerben, amit időnek nevezünk, és örökre megmarad a memória kanyargós tekervényei között, egy borítékban, rávésve legszebb betűkkel: Ifitábor 2020.

Fehér Enikő

Ifihét után szolgáltak és bizonyoságot tettek templomunkban a fiatalok.

IKON 2020 – VAN TOVÁBB

2020 nagyon sok szempontból rendkívüli év, ez alól az IKON sem volt kivétel. Idén már ötödik alkalommal került megrendezésre, sajnos azonban a járványügyi intézkedések miatt korlátozottabb módon valósulhatott meg. Kevesebben vehettünk részt, mégis úgy érzem, hálásak lehetünk az Úrnak, hogy így is összegyűlhettünk dicsőíteni Őt. Ezekben az időkben egyre nehezebbé válik megőrizni a reményt, és nehéz előre tekinteni, ezért is kapta az IKON a „Tovább” címet.

A vírus miatt a programsor sem lehetett annyira változatos, így az esemény alappillérei az alkalmak és a dicsőítések voltak.

Az igei alkalmakon Édes Gábor, ifjúsági lelkészünk beszélt az Istennel kötött szövetségről, és hogy bátran rábízhatjuk magunkat, amikor „tovább kell lépünk”. Szó volt arról is, hogyan tudjuk átadni a vezetést Istennek,

és hogyan élhetjük az életünket úgy, hogy minden cselekedetünkben ott legyen.

Ebéd-, illetve vacsoraidőben lehetőség volt ellátogatni az imasétára, melynek számos értékkel, üzenettel teli állomása volt, és közben megemlékezhattünk Márton Márk, ifistársunkról.

Szombat délután lehetőségünk volt szemináriumokon is részt venni: Somogyi Péter lelkipásztorunkkal a predestinációról, Isten kegyelméről, a párkapcsolatok témájában pedig a Bittó-Visontai házaspárral beszélgethettünk, tehettük fel kérdéseinket.

Az idei IKON valóban korlátozottabb volt, azonban élményekben és üzenetekben annál gazdagabb. Őszintén remélem, hogy mindannyiunk kapott belőle valamit, és ha Isten áldását adja, jövőre is találkozunk!

Nagy Réka

INTERJÚ KISS-JAKAB ESZTERREL

Nagyon szeretek a fasori ifibe járni!

Folytatjuk tavasszal kezdett sorozatunkat, amelyben gyülekezetünk fiataljait mutatjuk be. Az előző interjúban Börcsök Fruzsina szólalt meg, s arra kértük, hogy mostani számunk interjúalanyának, Kiss-Jakab Eszternek ő tegye fel az első kérdést, amely így hangzott: Van-e, volt-e olyan személy az életedben, akire példaképként tekintettél? Ki ő?

– Igen, a kémia tanárom volt, még a gimnáziumban. Ő volt az egyik legjobb tanárom, remek pedagógus, ő készített fel a kémia érettségimre is. Amikor megismertem, eleinte kicsit féltem tőle, mert nagyon szigorúnak tartottam. De nemcsak szigorú volt, hanem korrekt is, ezért mindig lehetett tudni, hogy mit vár tőlem. Az érettségire készülés közben pedig felolvasott nekem egy ígét is, amikor elcsüggedtem, és akkor az nekem nagyon sokat jelentett.

– *Mesélj kicsit magadról, hány éves vagy, melyik egyetemre, milyen szakra jársz? Milyen hivatást választottál magadnak?*

– Huszonkét éves vagyok. Jelenleg az ELTE Természettudományi Kar kémia BSc

szakára járok. Szeretnék majd tovább tanulni Msc-n, és ha minden rendben megy, akkor vegyész leszek.

Fordulópont

– *Hány éves korodban kerültél a Fasorba? Börcsök Fruzsitól tudom, hogy „fasori bennszülött” vagy, aki egészen kicsi korodtól részt vettél a Kincskereső táborokban. Milyen élményeket őrzöl ebből az időből?*

– Négy vagy öt éves koromtól hozott anyukám a templomba, aztán később már egyedül jöttem. Sokat voltam gyerekként Kincskereső táborban és gyerek istentiszteleten. Gyerekként mindig szerettem, amikor képekben meséltek el egy-egy bibliai történetet. Szerettem együtt énekelni a többiekkel. Kincskereső táborban persze mindig a legizgalmasabb rész a kincskeresés volt, és a felnőttek mindig mondták, hogy mi itt nem földi, hanem mennyei kincseket keresünk. Emlékszem egyszer nem sikerült megtalálni, amit a felnőttek elrejtettek, pedig általában elég gyorsan megtaláltuk. De aznap senkinek se sikerült. A felnőttek azzal próbáltak segíteni, hogy a kincs most lehet, nem odakint lesz, illetve közelebb van hozzánk, mint hinnénk és már többször is elmentünk mellette, de így se sikerült megtalálni. Végül feladtuk, ők pedig megmutatták, hogy Betlehemben (a nagyobb házban, ahol az áhítatok, az éneklés és az étkezés is volt) a székek alsó részére vannak felragasztva. Aranyszínű kartonpapírból készült kardok voltak a kincsek, mivel épp a hit fegyvereit vettük. Tehát Isten ígéje és útmutatása sokszor a szemünk előtt van, csak annyira mással vagyunk elfoglalva, hogy ezt nem vesszük észre.

– *Mikor érintett meg először a hit, s fogtad fel, itt valami egészen rendkívüli dologról van szó? Arra gondolok, mikor fogadtad el személyes Megváltódnak Jézus Krisztust?*

– Erre egy kicsit nehéz válaszolni. Igazából két alkalmat tudok mondani. Először a konfirmandus

táborban, tizenhárom éves lehettem ekkor, értettem meg igazán azt, hogy Jézus Krisztus meghalt az én bűneimért is, s hogy ez mekkora kincs, és ezt az örömhírt tovább kell adnom másoknak is. Aztán a gimnáziumi évek végén eltávolodtam Istentől, majd az egyetemen volt olyan mélypont, fordulópont az életemben, ami után megint kimondtam Istennek, hogy „nem akarok Nélküled tovább menni”, bocsásson meg, hogy elhagytam. Ez volt a második alkalom, amikor Jézust újra befogadtam az életembe.

Többet imádkoztam másokért

– *Hogyan alakította ez át az életedet? Mi változott? S mennyiben változtatta meg a baráti körödet, az érdeklődésedet?*

– Igazából kis dolgok változtak. Elkezdtem rendszeresebben Bibliát olvasni, többet imádkoztam másokért. Gimnáziumban csak nagyon kevesen énekeltek a hétfői áhítatokon a református énekeket, így néha olyan érzés volt, mintha egyedül énekelnék és ez nehezemre esett. De elhatároztam, hogy ennek ellenére mindig énekelni fogok és szerintem ebben Isten segített.

– *Tudják-e rólad az egyetemen, hogy hívő vagy? Hogyan éled meg világi közegben a hitedet, felvállalod-e?*

– Igen, páran tudják rólam az egyetemen. Összességében keveset beszélek a hitemről világi közegben. Ez általában úgy történik, hogy beszélgetés közben előjön valahogy a téma. Például megemlítettem a csoporttársamnak, hogy nyáron megyek táborozni, ő pedig rákérdezett, hogy hová és kikkel. Erre mondtam, hogy ifihétre és utána elmagyaráztam neki, hogy ez mit is jelent.

– *Mennyire fontos számodra a Fasor, az ifis barátok, ez a közeg, ami itt körbevesz Benneteket?*

– Nagyon szeretek a fasori ifibe járni Isten ígéje és az ifisek miatt is. Jó itt lenni, mert

nagyon befogadó a légkör és néha olyan emberekkel is nagyon jól el tudok beszélgetni, akiket addig nem is ismertem. Van, hogy egy nehéz hét után a legjobb dolog a héten részt venni egy ifis alkalmon, hallgatni Isten igéjét. Különösen így van ez most, a járvány alatt, mert az egyetemista társaimmal nem tudok

találkozni. Én alapvetően egy introvertált ember vagyok és van, hogy szeretek egyedül lenni, de a covid alatt azért rájöttem, hogy egyedül még sem olyan jó. Szóval, így most még inkább tudom értékelni az ifit, és nagyon hálás vagyok Istennek ezért a közösségért.

Cseke Hajnalka

FÉNYHORDOZÓK, ÖRÖMHÍRT HOZÓK LEGYÜNK!

Isten igéje nincs bilincsbe verve – Evangelizáció a fasori református templomban

Hallhattuk, olvashattuk a hirdetést, s akkor még nem sejtettük, hogy az evangelizáció öt napjából csak kettő lesz, amikor megjelenhetünk a templomban. Szerdától már csak interneten követhetjük az igehirdetéseket.

Miért érdemes mindezeket leírni a *Harangszó* 2020. évi téli számában? Mert tudomásul kell vennünk, nekünk csak terveink lehetnek, a végső döntés Isten kezében van, minden az Ő akarata szerint fog történni. És elmondhatjuk ezt az egész világra vonatkozóan is: 2020 a meg nem valósult tervek éve. Ám ha rátekinünk az evangelizációs hét alcímére: Örömhír a szorultságban, fellélegezhetünk, mert van egy örök időktől elrendelt isteni terv: Az evangélium hirdettetik mindenkor a Föld végső határáig. A novemberi evangelizációnk hetében pedig valódi *szorultságban*, a vírushelyzet aktualitásban felerősödve, talán még többekhez jutott el, és még fog ezután eljutni az *örömhír*; mert a különleges körülményeket legyőzve élő közvetítés, hangfelvétel és videófelvétel is megőrzi ezeket az alkalmakat.

Üzenet a jövődönök

A cikkíró nem szabadulhat attól a gondolattól, hogy a terv szerint nyomtatásban

is megjelenő *Harangszó* mit őriz meg az eljövendőnek erről a rendkívüli hétről. Szakmájában sokszor rácsodálkozhatott, milyen régi kéziratok, nyomtatványok vészelték át az évszázadokat. S vajon „mennyit bírnak” majd a mai digitális dokumentumok? Mit kell üzennie egy tudósítással, egy esemény sor megörökítésével? Hisz érzi a feladat a saját felelősségének súlyát: lehetetlen öt órányi gazdag tartalmú igehirdetés egészét visszaadni egy rövid írás keretében. Aztán rátekinve a hét programjára megnyugodhat. Ott láthatók az olvasandó bibliai részek, a feltárás iránya egy pontos címadásban. És belátja, először ennek a bemutatásával kell a *Harangszó* lapjain is üzennie a legközelebbi idő olvasóinak és a jövődönöknek is: hirdettetett az evangélium. Majd következze a személyes üzenet, az, hogy két napig jelenlévő hallgatóként, majd a közvetítések szemlélőjeként lejegyzett gondolataiból kiemelhetett néhány mondatot bizonyoságtételként.

Megalakul a gyülekezet Filippiben

Az Apostolok cselekedetei 16. fejezetében közelebről a 9. verstől a 34. versig olvashatjuk el az evangelizáció témáját adó történetet. (Érdekes egyezés, hogy éppen ezekben a he-

tekben olvastuk Bibliaolvasó kalauzunk szerint a Filippieknek írt levelet, így is biztosítva az elmélyülést a Biblia tanulmányozásában.)

Hétfő:

Leleplező világosság (ApCsel 16,16-18)

Igehirdető: Somogyiné Ficsor Krisztina

A jóslás démoni képességével bíró leány lelepleződött, majd megszabadult a sötétség hatalmából. El kell vágnunk a sötétséghez kötő szálakat. Embereknek lehetetlen, csakis Isten segítségével, Jézus Krisztus által lehetséges. Filippiben előbb a hitre vágyó asszonyokban kezdett növekedni a világosság, majd vendéglátókként az ő házaikban már formálódni kezdett a gyülekezet. **Járjatok világosságban!**

Kedd:

Támadó sötétség (ApCsel 16,19-24)

Igehirdető: Oszlács Endre

Pál sikertörténetére Filippiben a sötétség erői válaszoltak, megverték, bebörtönözték őket. Nincs bennünk hasonló érzés? Ma is támad a sötétség. A vírustól megrettent világunkban tobzódnak erői. Keresztyén ellenes mozgalmak lépnek fel. Elfoghat-e bennünket a mélysötét reménytelensége? Beszelnünk kell róla. Nemcsak siker, győzelem, gyógyulás vár az Úr népére. „Titeket is üldözni fognak.” – figyelmeztetett Jézus. De az örömhír változatlan: **Van szabadító Istenünk.**

Szerda:

Szabadság a sötétségben (ApCsel 16,25-26)

Igehirdető: Somogyi Péter

A filippi történet legsötétebb pontja az evangélium hirdetőinek bezártsága. Mi a válaszuk? Ének és imádság. Az Isten Igéje nincs bilincsbe verve. Az örömhírt nem lehet karanténba zárni, példázza a mi számunkra is a történet. Az akkori, a börtönt megnyitó földrengés is példává lesz. A világosság ereje felfordít, megrendít mindent, mert a Minden-

ható cselekszik. Pálék pedig hirdetik az igazi szabadulást a többi fogolynak is. Mit teszünk mi a korlátjaink között? El tudjuk-e hordozni a nehézségeit, tudunk-e hálát adni a megmaradt lehetőségeinkért? **A világosság ma is megszabadít. Hirdessük a körülöttünk lévő embereknek!**

Csütörtök:

Világosság kérése (ApCsel 16,27-31)

Igehirdető: Pataki András Dávid

A börtönőr megrendítő esete. Hibázott, összeomlott az élete, halni készül. Meg kell tudnia, hogy Isten órá is igényt tart, meg kell ismernie a megbocsátó Istent, akiben megkapaszkodhat. Példája intó a mi számunkra is. Amikor „fényt”, fáklyát kért, látta, hogy a foglyok a helyükön maradtak, az ő életét nem fenyegeti veszély, büntetés. És a „fényben” a legjobb kérdést teszi fel: „Mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” Pál válasza máig ható: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz...” **Te is legyél a világ világossága!**

Péntek:

Átható világosság (ApCsel 16,32-34)

Igehirdető: Somogyi Péter

A börtönőr megtérésének folyamata megmutatja a „térítőket”, a fényhordozókat, a mindenkor hívó keresztyének életprogramját: imádság, ének,

a megsebzett emberek vigasztalása, az evangélium hirdetése töretlen hittel, reménységgel, hogy mások is részesülhessenek az Ige által a hit ajándékában. A börtönőr cselekedni akar az üdvösség megszerzéséért, végül a hit készletti cselekvésre, háza megnyitására, megkeresztelkedésre a háza népével együtt. Ma is lehetséges, hogy fényhordozók, örömhírt hozók legyünk, Isten eszközei mások életének öröme. **Gyülekezetünkben ragyogjon az Ige világosága!**

Széplaki György

KONFIRMÁCIÓ 2020

Felemelő érzés volt a gyülekezet színe előtt állni!

Különleges hangulatú, áldott, gyönyörű alkalom volt az idei konfirmáció, amelyet a koronavírus miatt ószre kellett halasztani. Alábbiakban Bruckner Lelle és Juhász Villő beszámolóját adjuk közre.

A 2020-as évi konfirmációra rendhagyó módon került sor a koronavírus járvány miatt. Számatalan tervünket, elképzelésünket és ötletünket megváltoztatta. Ennek ellenére is

örömmel teli szívvel gondolunk vissza erre az eseményre.

Egyik napról a másikra kellett alkalmazkodnunk az új helyzethez és átállnunk az online órákra. Kérdések sorozata vetődött fel mindannyiunkban, mint például a konfirmáció vizsga és ünnepség időpontja, megvalósítása. Mind Pataki András felkészítő lelkészünknek, mind nekünk, konfirmandusoknak nehéz volt elfogadni a szokatlan felkészülést,

Lelkipásztoraik és felkészítő tanáraik körében az idén konfirmált fiatalok

a közösség hiányát és a jövőbeli bizonytalanságokat. A hosszadalmas várakozás és a folytonos halasztás nagy türelmet és megértést igényelt, de ez meghozta gyümölcsét.

Reménykedve tértünk vissza a Fasorba

Augusztus végén izgatottan és reménykedve tértünk vissza a Fasorba, ahol átismételtük az addig tanultakat és kitűzésre került a vizsga időpontja. Ezen mindenki sikeresen átment, így elkezdhattunk az ünnepségre fókuszálni. Az eseményt néhány próba előzte meg, ahol minden apró részletet megbeszéltünk. Ezeket a délutánokon kezdtük igazán felfogni az ünnepély közelségét.

A járvány miatt a konfirmáció szűkebb keretek közé szorult. A maszkhordástól, távolságtartástól és az egyéb szabályoktól függetlenül az esemény értéke nem veszett el. Isten kegyelméből szeptember 20-án eljött a bizonyágtételünk napja, amelyen 22-en vettünk részt. A prédikáció után kiálltunk és együtt elmondtuk az Apostoli hitvallást és a Heidelbergi Káté első és második kérdés-feleletét, majd külön-külön a választott ígéinket. Felemelő érzés volt a gyülekezet színe előtt vallást tenni a hitünkről és ezzel együtt a közösség és az ifjúság részévé válni. Különösen nagy boldogsággal

és izgalommal töltött el bennünket az, hogy végre az ifihez tartozunk.

Elköteleződünk Isten mellett

Hálásak vagyunk, hogy már ilyen fiatalon elköteleződhattunk Isten mellett és ez az elhatározás egész életünkben elkísér. Továbbá örömmel tölt el minket, hogy azon a napon ennyien meghoztuk ezt a döntést.

Szeretnénk megköszönni a felkészítő lelkipásztorunknak a kitartását, buzdítását és lelki ajándékait, amelyeket általa kaptunk az Úrtól. Valamint köszönjük a gyülekezet imádságait és a családok állandó támogatását.

Csodálatos volt megtapasztalni Isten szeretetét és gondoskodását a konfirmáción keresztül.

Bruckner Lelle és Juhász Villő

Hálásak vagyunk, hogy ilyen fiatalon elköteleződhattunk Isten mellett.

VISSZATEKINTÉS AZ ÉV ELEJI KARANTÉNRA

Diakónia, amit nem felejtünk...

Előző számunkból kimaradt egy a diakóniai szolgálatra vonatkozó beszámoló, bizonyoságtétel, ezt adjuk most közre. A belső tűzből fakadó elkötelezettség mindannyiunk számára példa. Ezzel az írással emlékezünk gyülekezetünk idős tagjára, Szöllösi Kati néniére.

Bevallom, nem is tudom, pontosan mikor kezdem körzetgazdaként szolgálni. Talán 4-5 éve már, hogy a diakóniai hónapban eljött hozzánk a faszori fiatal felnőttek körébe az egyik testvér és beszélt arról, mit takar a „körzetgazdaság. Azonnal éreztem, hogy szeretnék benne részt venni. Érdekes módon hamar ez lett a kedvenc szolgálatom, pedig akkor már benne voltam a zenés, babamegőrzős, később az énekkari szolgálatban is. Emlékszem, eldöntöttem, szeretném megismerni azokat, akiknek kiviszem a Harangszót; felviszem és személyesen adom a kezükbe. A testvérek nem igazán tudtak biztatni, mert tapasztalatból mondták, már a kaputelefonban kéri a címzetek, hogy csak dobjuk be a postaládába. Valóban így is indult a szolgálat, de erre őszintén azt mertem felelni, hogy nagyon szívesen odaadnám az újságot személyesen, ezért ha megengedik, felvinném inkább. Erre nem lehetett nemet mondani, így hamar nagyon kedves kapcsolataim lettek. Rögtön kiderült, hogy a kislányos arcom, az apró testalkatom miatt az embereknek nagyobb a bizalmuk felém, örömmel beszélgetnek velem, beengednek az otthonukba. Azt hiszem, ezért is szerettem meg annyira ezt a szolgálatot. Március vége felé kaptam a hírt, hogy a gyülekezetben segítőkét keresnek, mert sok idősnek problémás lett a bevásárlás, gyógyszerkiváltás, csekkbefizetés.

Segítőket kerestek...

Az az igazság, hogy nagyon elszégyelltem akkor magam. A környezetemben élő időseknek segítettem ezekben, de rájöttem, mennyi idős van abban a 3 körzetben, ahová hordom a Harangszót és eszembe sem jutott felkeresni őket. Másnap délelőtt pótoltam ezt; mindenkit felhívtam telefonon. Nagyon örültem, hogy a legtöbben el tudták mondani, a családtagjaik segítik őket ebben a helyzetben, viszont a törődésnek, érdeklődésnek mindenki nagyon örült. A későbbiekben is többször felhívtam még őket. Egyedül a drága Szöllösi Kati néni kért segítséget. Ő sajnos, júliusban elment közülünk az Úrhoz, az otthonában történt baleset és több heti kórházi kezelés után. De hadd írjak róla néhány mondatban, mert egészen kivételes egyéniség volt!

Kati néni 1926-os születésű, icipici idős hölgy volt, aki nekem is csak a vállamig ért. Egy nagyon kicsi önkormányzati szoba-konyhás lakásban élt, amelyben se fürdőszoba, se vécé, se meleg víz nincs. Volt viszont tisztaság, jó illat és szép rend, általában valami finom sütemény is. Kati néni nagyon adott magára. Az első pillanattól kezdve csodálattal figyeltem, mennyire élvezi az életét, pedig se gyermeke, se férje nem volt. Folyton munkálkodott valamit, telve energiával, tenni akarással, mindenféle betegsége ellenére. Vele minden perc élmény és felüdülés volt, mert Kati néni vicces volt, vagány volt, impulzív volt, mindig jókedvű és kedves, egyben amilyen kicsi, olyan tűzrőlpattant is. Amennyire szeretett mesélni, ugyanannyit érdeklődött.

Nagyon örültem, hogy segíthetek neki ebben a helyzetben, de rám nehezedett a fe-

lelősség, nehogy épp én fertőzzem meg. Idős volt és nagyot hallott már, így nehezen értette meg, hogy most a szokottnál is elővigyázatosabbnak kell lennie. Nagy türelem és kitartás kellett minden alkalommal, mert meg volt győződve arról, hogy – mivel ő egész életében nagyon tiszta volt – a koronavírus rá nem jelent veszélyt.

Úrban való bizalom

Felhívtam a gyülekezetből nálam tapasztaltabbakat, hogy segítsenek, mire kell odafigyelni, de minden igyekezetem mellett sem tudtam az összes veszélyforrást kizárni. Az ima és az Úrban való bizalom nyugtatott meg, hogy

Ő megáldja ezt a szolgálatot. A balesete előtt három alkalommal mentem hozzá; felpattantam a biciklimre, áttekertem a Városligeten és intéztem, amit kellett és tudtam, ő pedig a körfolyosón várt nagy mosollyal, mindig valami mondanivalóval. Az ő sokat használt szavával élve: Kati néni referált.

Nemrég mesélte valaki, hogy elment a tinédzser lányával meglátogatni őt és úgy mentek haza tőle: „Anya, ide még egyszer eljövünk!” Bárcsak lehetne egy „még egyszer” Kati néni-nél! Hálas vagyok az Úrnak, hogy utolsó találkozásunkkor a kórházban étellel teli, bizakodó és jókedvű volt; pont olyan, amilyenek évek óta ismertem. Örök példa marad előttem.

Kiss Katalin

ÁLDÁST FOG KIHozNI EBBŐL IS ISTEN

Mire tanít bennünket a világjárvány?

Dr. Nagy Zsolt Ákóst, iskolánk kémia-biológia szakos tanárát is megfertőzte a koronavírus.

„Hiszem, hogy ezzel a betegséggel szólt hozzám Isten, nevelt,

csendre intett, felhasználta épülesemre, és „Krisztust tanultam ezzel is” – mondta a Fasori Harangszónak adott interjújában. Mint minden betegség, így az ő betegsége is lehetőséget teremtett arra, hogy közelebb kerüljön Istenhez. „Átgondoljam útjaimat, bűnbánatot tartsak, megvizsgáljam Isten előtt, minden rendben van-e az életemben. Ráébresztett arra, és folyamatosan nevel vele Isten, hogy mennyire törekenyek vagyunk, hogy mennyire Tőle függünk, hogy a halál

bármikor eljöhet az életünkben, és készen kell állnunk számot adni hitünkéről.”

– *Mit éreztél, amikor Te is elkaptad fertőzést?*

– Igazából nem lepődtem meg, és nem is estem kétségbe. Azért nem ért meglepetésként, mert az utóbbi hetekben, látva a napi fertőzések számának alakulását, és tudva azt, hogy mi tanárok naponta 100-120 gyerekkel találkozunk, akik áteshettek már rajta, hordozhatják a koronavírusot. Nos, így fel voltam készülve arra, hogy bármikor elkaphatom én is. Az iskolába oda-vissza legalább hat tömegközlekedési eszközzel utazom, előtte szülői értekezleten voltam a fiam iskolájában, vásárolni, ügyeket intézni. Történt még valami, amit csak így utólag értettem meg. Emiatt hosszabb lesz a válaszom, de meg kell osztanom, mert Isten akarata van benne.

A napi áhítatos könyvemben – ami a tavaly megjelent „Szemeimet a hegyekre emelem” című könyv Billy Graham baptista lelkészről

– véletlenül egy nappal előrébb olvastam el hétfőn reggel a napi Igét, mivel hétvége után nem mindig tudom, hogy hányadika van a hét elején. (Másnap, kedden lettem beteg.) Ebben az áhítatban pedig a lelkész szavain keresztül azt üzenté Isten számomra, és akkor itt idéznék a könyvből, hogy „az a probléma a világon, hogy ellenállunk a bajnak.” Nem vesszük észre, hogy ha Isten bosszúságot, fájdalmat, bántást, betegséget enged meg az életünkben, akkor Ő akar szólni hozzánk általuk. Neheztelünk miatta, és közben elszalasztjuk az egyik legnagyobb lelki áldást, amit nyerhetünk vele, azaz nem „tanultuk meg Krisztust” (Ef 4,20). Még nem tanultuk meg, hogy Isten kegyelme mindenre elégséges.

Nos, ezeket olvastam, és forgattam magamban. Már akkor kicsit gyengének éreztem magam, de betudtam annak, hogy keveset aludtam vagy valami szokásos kórokozó ellen küzd a szervezetem. Amikor másnap belázasodtam, és felmerült, hogy komolyabb betegségem is lehet, akkor olvastam el az előző napra szóló Igét, amelyben Isten felfoghatatlan szeretetéről van szó.

Isten felkészített arra, hogy próbát ad nekem. Át akar vezetni ezen a betegségen, és mikor kedd este lázasan és nagyon gyenge állapotban tudatosult bennem, hogy lehet, én is koronavírusos vagyok, akkor pedig már erősített és kinyilvánította nekem, hogy az Ő szeretete minden ismeretet felülhalad. Így futottam neki ennek a kórnak.

Csak erről tudok én is bizonyosságot tenni, és elmondani újra és újra: milyen csodásan vezet és tart meg bennünket minden nap.

Gyógyulásom gyorsan zajlott

Nem aggódtam magam miatt egy cseppet sem. Inkább az futott végig a fejemben, hogy mivel érintkeztem, ki kaphatta el tőlem, ha tényleg bennem van a vírus, s mi lesz a családommal. Rájuk gondoltam, ők jutottak eszembe, és ezen

aggódtam valamennyire, de tudtam, hogy Isten mindent kézben tart, és minden úgy lesz, ahogy Ő szeretné, hogy legyen. Velem is, és a környezetemben levő emberekkel is.

– *Mennyire terhelte a testedet a betegség?*

– Istennek hála, nem volt nehéz átélni, mert nem okozott nagy megterhelést.

Nagyon gyengének éreztem magam, fájt a fejem, rázott a hideg, nem éreztem a szagokat, ízeket, fájt mindkét szemem és lett egy kis lázam is. De semmi köhögés, nehézlégzés nem volt, pedig elsősorban a légutakat támadja meg ez a vírus. A gyógyulásom gyorsan zajlott, minden nap egyre jobban éreztem magam, a lázam is elmúlt, és végül már az utolsó napokban készülhettem a nagy visszatérésemre az iskolába. A gyengeség még valamennyire kísért az első napokban, de most már ezt is hátra tudtam hagyni.

– *Hogyan terhelte meg a lelkedet, gondolkodásodat, hitedet?*

– A lelkemet annyiban, hogy nehéz volt elkülönülten lenni a családtól, illetve, kissé aggódtam, főleg az elején, hogy ne kapják el ők is. Azért az kemény, amikor otthon is maszkbán kell közlekedni, elkülönített szobában van az

ember, a feleségem kiköltözött a nappaliba, nem ölelhettem meg sem őt, sem a fiamat, nagy távolságot betartva beszélhettem velük. „Elvették” a lehetőségét annak, hogy vacsorát készítek nekik vagy bármit is tegyek értük a lakásban, mert nekem külön kellett lennem. A lakásunk aajtájára kikerült a figyelmeztető papír az ÁNTSZ-től, hogy itt COVID-os személy tartózkodik. A rendőrség naponta keresett és ellenőrzött, nemcsak engem, hanem a karanténba került családomat is, hogy betartjuk-e az itthon tartózkodást.

Hitemben azonban megerősített. Mikor Isten elhív arra, hogy most legyek csendben, ad több időt, hogy foglalkozzam Vele, töltekezsem fel, olvassak és pihenjek, az mindig építő számomra.

Mostanában szinte minden ősszel történik velem valami betegség vagy egyéb „megpróbáltatás”, amin keresztül szól hozzám az én Uram, és megpróbál ráébreszteni arra, hogy mennyire törékeny, sérülékeny vagyok, és nekem Óra van szükségem. Alázatban tart, és azt üzeni számomra, hogy kegyelemből élek, és ez a kegyelem mindenre elégséges, ha rábízom magam. Valahogy mindig ezzel a tudattal tudok továbbléni és újakezdeni a hivatásom, az életem. Én gyenge vagyok, de az én Urammal erős lehetek!

Meddig lesz védettség?

– *Mint orvos, mi a véleményed a járványról?*

– Nem vagyok orvos, nem tudok gyógyítani, de Isten megengedte, hogy belelássak egy kicsit az orvostudományokba és a gyógyszerkutatásba a doktori tanulmányaim alatt. Én úgy látom, ez egy nagyon súlyos járvány, és nem az első a világban, hiszen volt már néhány a történelem során, gondolok itt a pestisre, fekete himlőre vagy spanyolnáthára. Bízom benne, hogy minél hamarabb a kezünkben lesz az oltás, mert sok országban elindult az oltóanyag fejlesztése.

Sőt, hazánkban is ígéretesek az eddig megített kutatások.

Nagyon sokféle oltóanyagjelölt van, legtöbbször még in vitro, azaz sejtenyészeten vizsgálják, másokat in vivo, azaz állatkísérletekben tesztelik. De jó hír, hogy vannak olyan vakcina-jelöltek, amelyeket már embereken vizsgálnak. Sőt, törzskönyvezett oltóanyagok is léteznek. Ez azért is öröndetes, mert más esetben akár évtizedek is kellenek, míg egy molekulából gyógyszer lehet.

Bízom benne, hogy hamarosan ténylegesen elkezdődhet az emberek beoltása, addig pedig egyre többen megszereznek a védettséget a vírus ellen.

Hogy meddig lesz meg ez a védettség? Na, ez az, amire még senki nem tudja a választ.

Mivel új vírusról van szó, kell egy bizonyos időnek eltelnie, hogy lássuk, mennyi ideig is tart a védettség. Egy dolog valószínű, hogy az én szervezetemben is, és valamennyi koronavíruson „átessett” ember szervezetében ott vannak az antitestek és memóriasejtek (aktivizálódott nyiroksejtek), amelyek most még emlékeznek, hogy találkoztak ezzel a vírussal, és nagyon gyorsan riasztani tudják az immunrendszert, és további antitestek termelésére tudják bírni azt.

A SARS vírusok ellen körülbelül 2-3 évig van védettség, elképzelhető, hogy nekünk is annyi lesz, ezt még nem tudjuk megmondani. Most van védettség, pár hónapig elég biztos, de az évek száma, és egyáltalán a túlságosan hosszú távra való védettség, nagyon bizonytalan.

Tehát elég valószínű, hogy védettsége egy COVID-on átessett betegnek is, csak ideig-óráig, maximum két-három évig lesz, jó esetben, vagy annyi sem, ezért az újabb és újabb vírusjárványban, szüksége lesz védettségre, azaz mondjuk oltásra. De az oltásra is ugyanez lesz érvényes, azaz újra és újra be kell adni, mint az influenzavírus ellen is, hogy meglegyen a védettség.

Ugyanakkor a koronavírus is képes mutációra, mégpedig elég gyorsan mutálódik, így

ez tovább bonyolítja a helyzetet, mert a már átesett betegeknek sem lesz meg a védettsége, és az oltások is veszítenek a hatékonyságukból. Emiatt mindig újabb és újabb oltóanyagokat kell előállítani és beadatni az embereknek.

Már hallottam híreket arról is, hogy vannak újrafertőzöttek. De az is felmerült ezeknél a betegeknél, hogy a tesztelés nem volt rendben, igazából nem is gyógyultak meg vagy megváltozott örökítő anyaggal rendelkező vírusokkal találkozhattak. Hogy ez az egész járvány lecsillapodjon, végül arra lenne szükség, hogy sokan átessenek a betegségen, illetve elég magas számban be kellene oltatni az embereket, és aztán újra és újra átoltatni. Ekkor lenne csak valamiféle javulás ebben. Nagyon fontosnak tartom az immunerősítést, rendszeresen kiemelem az óráimon. Bár most olyan történt, amikor a suszternek lyukas a cipője, én magam kaptam el, aki tanítom, hogy hogyan kell a betegségeket megelőzni. De az immunerősítés nemcsak azért fontos, hogy ne kapjuk el, hanem hogy minél könnyebben átvészeljük és legyőzzük ezt avbetegséget.

– Mint hívő ember, mi a véleményed erről a helyzetről? Mit tanított ezen keresztül Isten?

– Kétségtelenül először az utolsó idők jutnak eszembe, amire figyelmeztetett az Úr Jézus is minket, „és lesznek éhségek, és járványok és földindulások mindenfelé. Mindez pedig a sok nyomorúságnak kezdete.” (Mt 24,7-8). Igen, szerintem is, az utolsó időket éljük, de nem tudjuk, mikor jön el másodjára az Úr Jézus Krisztus értünk.

Célja van a járvánnyal Istennek

Több minden még nem következett be, de az kétségtelenül igaz, hogy „az emberek pénzsóvárgók, káromkodók, hálátlanok, szüleik iránt engedetlenek, tisztátalanok, felfuvalkodottak” lesznek, kiknél megvan a kegyesség látszata (vallásosak a maguk módján), de megtagadják

annak erejét (nem tartják fontosnak az engedelmisséget). Járványok pedig voltak régebben is a történelemben. Viszont nem hiszem, hogy csak ennyi lenne. Lelkipásztorommal, Sipos-Vizaknay Gergellyel, a Bibliaszövetség lelkészeivel, a református presbiteriánus lelkipásztorokkal együtt vallom, hogy Isten ezzel a járvánnyal üzeni akar nekünk. Isten figyelmeztetni akar bennünket arra, hogy eltávolodtunk Tőle, hogy minden fontosabb, mint Ő, hogy nincs időnk Vele foglalkozni, nincs időnk egymással lenni. Az értékeinket eldobtuk, a hitet megtagadtuk, Isten törvényeit lábbal tiportuk, hamis és Isten előtt utálatos elméletek nyertek és nyernek egyre nagyobb teret a világban. Minden fontosabb Istennél, mindent elhiszünk, csak az ne a Biblia legyen, ahogy Bódis Miklós tiszteletes úr szokta hirdetni egy-egy evangelizáció során.

Jöhetnek a keleti vallásokból beépített elemek, szinkretista módon ebből a vallásból is átvesznek valamit, meg a másik vallásból is egy kicsit, jöhet a természetgyógyászat, az asztrológia, egyéb okkult tudományok, jöhetnek a humanista, emberközpontú nézetek, az ember dicsőítése, teret kapnak a liberális, Istentől függetlenítő elméletek. Az evolucionista teóriák már teljesen elfogadottak, és aki nem vallja ezt, arra úgy néznek, mint egy ősmaradványra és csodabogárra. Nem tűnik fel nagyon sok embernek, hogy a református egyházban is olyan tankönyvekből kell tanítani, amelyben az van leírva, hogy a világmindenség csak úgy lett a „nagy bumm” által vagy az ember az állatokból alakult ki, és nem teremtvé lett, és nem céllal alkotta meg a mindenható Isten. Azt mondja a világ, hogy ha már hiszel Istenben, legalább ne vegyed komolyan a Bibliát, azt is csak emberek írták, tele van ellentmondásokkal, inkább a saját eszedre támaszkodjál. Mindenki jó akar lenni, de a maga módján, ne Isten akarja megmondani neki, hogyan éljen. Az pedig már képtelen helyzet, hogy „keresztyén” országokban nem állhat ki valaki Jézus mellett, nem be-

szélhet hitéről, titkolnia kell azt, hogy megtért, hogy mit vall a manapság annyit hangoztatott „sztártémakörökkel” kapcsolatban (abortusz, homoszexualitás, házasság, nemváltás, migráció, globalizmus, pszichológia stb.), hogy elbocsátják emiatt az állásából, meghurcolják vagy akár az életét veszik el. Nemcsak Európa liberális nézeteket valló országairól beszéltek most, hanem, sajnos, már itt, Magyarországon is kezd begyűrűzni minden istentelen és bibliaellenes elmélet. Egyes helyeken itt is meghurcolják azokat, akik kiállnak Isten ígéje mellett.

Éppen ezek miatt is vallom azt, hogy ezzel a járvánnyal Istennek célja és üzenete van!

Arra hív Isten, hogy csendesedjünk el, hogy gondoljuk át, mi vezet az életünket, ki az Úr az életünkben, mert ha nem Isten, akkor csak a Sátán lehet az, középút nincs! Szeretné Urunk, hogy forduljunk vissza hozzá, hogy foglalkozunk többet az Igéjével. Vegyük komolyan, ne relativizáljunk! Legyen egy abszolút tekintély az életünkben, és ez az egyedüli és mindenható Isten legyen! Hogy térjünk meg ezekről az utakról, a széles, nagy tömegek hömpölygésével teli útjainkról! Újuljunk meg lélekben, értékeljük újra, hogy mehetünk templomba a tavaszi bezártság után, értékeljük, hogy együtt lehetünk a családtagjainkkal, hogy van időnk egymásra! Sok gyülekezetben magát az úrvacsorát sem szolgáltatták ki ebben az időszakban, amivel azt szeretnék üzenni, hogy értékeljük, amikor tudunk vele élni, hogy helyesen éljünk vele (bűnbánattal és csak azok, akik valóban Istenéi), amikor Isten megadja újra ennek a lehetőséget. Tavasszal, amikor otthon kellett maradni, szerettem volna, mint családfő én kiosztani itthon az úrvacsorát a családom számára, de azt mondták nekem, hogy most ennek sincs meg a lehetősége, és várjam meg, amikor Isten újra engedi a gyülekezetben a sákrámentummal való élést. Azóta már több gyülekezet újra kiosztja az úrvacsorát, legalábbis, amíg nem jön el megint a bezártság.

Tehát, én úgy hiszem, Isten ezzel a járvánnyal arra int, hogy visszataláljunk Hozzá, mert Ő kegyelmes Isten, és meg akarja menteni az életünket. *„Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában – ezt mondja az én Uram, az Úr. Térjete meg azért, és éljete!”* (Ez 18,32).

– *Hogyan formálta Isten ezen keresztül az életedet?*

– Mint minden betegség, így az én betegségem is lehetőséget teremtett arra, hogy közelebb kerüljek Istenhez. Átgondoljam útjaimat, bűnbánatot tartsak, megvizsgáljam Isten előtt, minden rendben van-e az életemben. Ráébresztett arra, és folyamatosan nevel vele Isten, hogy mennyire törekenyek vagyunk, hogy mennyire Tőle függünk, hogy a halál bármikor eljöhét az életünkben, és készen kell állnunk számot adni hitünkről.

Én bár nem voltam rosszul, nem kerültem életveszélybe, de Isten így is elvezetett annak felismerésére, hogy sérülékeny vagyok, Benne bízzak és Hozzá jöjjele elesetségemben. Az a baj velünk, emberekkel, hogy a mindennapokban annyira elfoglaltak vagyunk, hogy nincs időnk megállni, vagy azt is úgy tesszük, hogy be van osztva az időnk, és nézzük közben az óránkat, mikor kell a következő tevékenységet végezni, és most magamból indultam ki.

Jézus a legjobb tanítónk

Ilyenkor Isten, mivel kegyelmes, azt mondja: megmutatom, hogy minden kis ügyünk lényegtelen az életünkben az örökkévalóság szempontjából, sőt káros, ha emiatt az Istennel töltött időnk sérül. Jézus a legjobb Tanítónk. Ő órákat tudott imádkozni Isten ügyéért, és ilyenkor csak szégyenkezve tudok megállni, hogy nekem alig jut időm elcsendesedésre, alig jut időm imádkozni másokért, az Evangélium terjedéséért, mások üdvösségéért.

Észre sem vesszük, hogy a démonok mennyire megtévesztenek, megkötöznek és igye-

keznek az irányításuk alá vonni bennünket az aggódástól az ember gyártotta elméleteken át a mindennapjaink kicsi ügyeiig, ami elvonja minden időnket, energiánkat és figyelmünket. A Sátán nagy stratégia és nagy megtévesztő ebben a világban.

De az a jó, hogy Istenhez menekülhetünk, és Ő ad nekünk lehetőségeket, akár betegségeken keresztül is, hogy lecsendesedjünk, és átgondoljuk eddigi céljainkat, dolgainkat, hogy vajon azok Isten céljai is? Vajon tényleg Isten követői vagyunk vagy csak a saját akaratunk után futunk?...

Tudom, hogy ha én számtalanszor el is bukok, de Isten legyőzte a Sátánt, a végső győzelem az Övé.

Erdélyben, mikor egyetemisták voltunk, és a Kétágú templomba jártunk fiatalként, mindig elmondtuk Kálvin imádságát, ami elhangzott régen Genfben is. Olyan jó lenne, ha itt, az anyaországban is vasárnaponként együtt mondanánk a református gyülekezetekben.

Kálvin imája

Kálvin ebben az imádságban úgy fogalmaz, hogy „hajlamosak vagyunk minden rosszra, és soha meg nem szününk áthágni szent rendeléseidet... De Jézus Krisztusba vetjük egyedül hitünket és reménységünket, bizonyosak lévén afelől, hogy hit által részeseivé lehetünk a Te benne kijelentett kegyelmednek.”

Isten szüntelenül formálja az életemet, ezzel a betegséggel is, amin átestem, meg az összes többivel, amit átéltem, hogy Rá figyeljek, hogy legyen időm Vele lenni még többet, hogy tanuljak meg Őbenne bízni, tanuljak meg Rá hagyatkozni, és hogy megtapasztaljam, Ő az áldott Orvos, az Ő kezében van az életem.

Sokan vannak, akik aggódnak és félnek ettől a betegségtől, és szeretném őket is megvigasztalni, megnyugtadni, hogy egy hajszálunk sem görbülhet meg Isten tudta és akarata nélkül.

Ő velünk van, és fogja a kezünket a legnehezebb napokban is. Arra indít Isten, hogy segítsek fizikailag is azokon, akiknek súlyos tüneteik vannak, ezért hamarosan felajánlom majd a vérplazmámat, ha használni tudják és alkalmas a gyógyításra.

Visszatérve a legeslegeső gondolatomra és válaszomra az interjú elején: hiszem, hogy ezzel a betegséggel szolt hozzám Isten, nevelt, csendre intett, felhasználta épülesemre, és „Krisztust tanultam” ezzel is.

Tudom, hogy sokan sokféleképpen gondolkodunk erről a vírusról és a járványról, de azt szeretném üzeni valamennyi testvéremnek, hogy vigyázzunk magunkra, egymásra, erősítsük az immunrendszerünket, oltassuk be magunkat és szeretteinket az influenza ellen is. Tegyük meg mindent, amit megtehetünk emberileg! A többit pedig bízzuk Istenre! Ha Istennek pedig más terve van velünk, és betegek leszünk a koronavírus által, akkor sem leszünk egyedül, és nem enged meg Isten semmi olyat, ami ne az Ő akarata szerint lenne, ami ne az Ő tervének a megvalósulásához lenne szükséges. Áldást fog kihozni ebből is Isten. Fogadjuk alázattal a betegséget, ne engedjük el végig az Ő kezét, és tartsunk ki. Vele vagyunk csak igazán biztonságban!

„De hű az Úr, aki megerősít titeket.”
(2Thess 3,3)

Somogyiné Ficsor Krisztina

Diákjai körében- Az a jó, hogy Istenhez menekülhetünk

KITŐL KÉRJEK TANÁCSOT?

Pénzügyek a Bibliában?

Az élet sok területén szembesülünk már azzal,

hogyan korlátozott a tudásunk, ismeretünk, és szükségünk van másokra, tapasztalatokra, sőt arra is, hogy olyan szempontokat és választási lehetőségeket kapjunk tőlük, amelyeket magunktól soha nem vennénk figyelembe.

Isten arra bízta, hogy ne csupán saját erőforrásainkban bízunk, hanem kérjünk tanácsot másoktól is. Isten különféle ajándékokkal áldott meg minket, és így hatékonyan tudunk segíteni egymásnak. Olyan embereket ad mellénk, akik tapasztalatukkal és szaktudásukkal segítséget tudnak nyújtani a pénzügyi kérdésekben. A pénzügyi nehézségek közé keveredett emberek döntő többsége csak ritkán követi a bölcs tanácskeresés alapelvét. Kultúránk azt sugallja, hogy a problémák megvállása és tanácskérés csak a gyengéknek, az önfenntartásra alkalmatlanoknak való. A tanácskérés legnagyobb ellensége az emberi büszkeség. Ez a tétel pénzügyi krízishelyzetekben különösen igaz. Kínos dolog szorult helyzetünket másoknak feltárnunk.

Tapasztaljuk, hogy a világ azt sugallja nekünk: csak te számítasz; állj meg a saját lábodon; senkire nincs szükséged, aki megmondaná, mit kell tenned. A Biblia ezzel szemben pedig ezt mondja nekünk: „*a bölcs szívű megfogadja a parancsokat, a bolond beszédű pedig elbukik.*” (Péld 10,8)

A tanácskérés iránti ellenérzést táplálja az a félelem is, hogy pénzügyi szokásaink olyan dolgokat is a felszínre hozhatnak, amikről végképp nem akarnánk beszélni:

fegyelmettség nélküli költsékezés, ábrándozó pénzügyi tervezés, családon belüli megbeszélések hiánya, egy általunk dédelgetett dolog feladásának szüksége.

Életünk során megtapasztaltuk, hogy kéretlen tanácsok sokaságát is kaptuk, miközben csak elmeséltük egy hozzánk közelállónak, hogy mi a helyzet velünk. Tanácsadóink kiválasztása körültekintést igényel. Alaposan vizsgáljuk meg azt is, hogy a felkért tanácsosunk csupán csak saját elképzelését osztja meg velünk, vagy valóban érti helyzetünk minden részletét.

A tanács legfőbb forrása Isten. Miközben adatokat gyűjtünk, tanulmányozzuk az igét, istenfélő emberek tanácsát kérjük, kitaróan kell keresnünk Isten vezetését. Ézsaiás írja az Úr egyik nevének: *Tanácsadó* (Ézs 9,5). A tények helyes értelmezéséhez szükséges, hogy Isten szemszögéből lássuk kérdésünket. Ha olyan döntés előtt állunk, melyre vonatkozóan nincs egyértelmű utalás Isten írott igéjében, figyeljünk a Szentlélek vezetésére.

A Bibliában Isten igéje sokszor bátorít minket a tanácskérésre és a tanácsok megfogadására. A Példabeszédek könyve bölcsnek nevez azokat, akik tanácsot kérnek, mert ők tudni akarják, mi Isten akarata. Ha bármikor nagy döntés előtt állunk vagy a bizonytalanság érzése uralkodik el a kiválasztott úttal kapcsolatban, arra bátorítunk mindenkit, hogy szánjon időt több imára, böjtölésre és az Úr akaratára való csendes várakozásra.

Bátran magunk köré gyűjthetünk tanácsadókat, amikor egy nehéz döntés előtt állunk. Különböző véleményük – még ha nem is mondanak mindenben egyet – értékes megfigyeléseket, új perspektívákat nyújtanak. Bizonyosodjunk meg arról, hogy elég őszinték

lesznek hozzánk – még akkor is, ha nem azt akarjuk hallani, amit a tanácsolnak.

A Biblia világosan elénk tárja az elkerülendő tanácsosokat is. „*Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint...*” (Zsolt 1,1). Konkrét technikai segítséget, tanácsot (jogi, banki stb. kérdésekben) kérhetünk olyanoktól is, akik nem ismerik Istent, de a technikai részletek birtokában a végső döntésünk azon alapuljon, hogy az Úr mit tanácsol a Szentírásan vagy istenfélő barátainkon keresztül! Soha ne keressük jövőmondók vagy médiumok tanácsát, és legyünk óvatosak az elfogult emberekkel. Nagy óvatossággal kezeljük azoktól az emberektől származó tanácsot, akik érdekeltek benne. Ismeret hiányában kérjünk tanácsot egy-egy fontos kérdésben, de nézzük meg, hogy az a személy érintett-e a döntésünk kimenetelében, származik-e belőle bármi előnye.

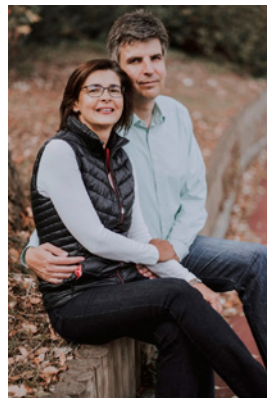
A meghozott döntésünkért a felelősséget mindenkor magunknak kell vállalnunk. Magával a tanácskéréssel nem delegálhatjuk döntésünk felelősségét másokra.

A tanfolyamon mi nem adunk senkinek konkrét pénzügyi tanácsot. Erre sem mi,

sem mások nincsenek felhatalmazva, viszont közösen megnézzük, hogy a Biblia milyen útmutatásokat tár elénk, Isten hogyan vezet bennünket ebben. Howard Dayton összegyűjtötte és rendszerezte ezeket, és a *Számít a pénzed* című könyvében a bölcs tanácskeresés alapelvét is részletesen elénk tárja.

Istennek legyen hála, 2020 tavaszán az online térben tudtuk megtartani a sorozatunkat, és a pandémiás időszakban sem kellett kihagynunk. Mivel bizonytalan ma még a tavaszi időszak vírusmentessége, ezért alábbi felhívásunkban 2021 tavaszára ismét az online térbe hívjuk a résztvevőket.

Kérdéseikkel bátran keressenek, keressetek bennünket és köszönjük továbbra is a szolgáltatunkért elmondott imádságokat.

Bánhidai Csilla és Fancsalszki Róbert

Compass – Isteni pénzügyek bibliatanulmányozó sorozat

MEGHÍVÓ

„*Ha tehát a hamis mammonon nem voltatok hűek, ki bízza rátok az igazit?*” (Lk 16,11)

2021. március 23-tól kilenc héten át **keddenként 17:30-tól 19:30-ig** online.

Ebben a képzésben megismerhetők a világ Teremtő Urának gondolatai és útmutatásai a pénzügyeink kezeléséről – életkortól, családi állapottól, anyagi helyzetétől függetlenül. Azok jelentkezését várjuk, akik vállalják, hogy ebben az időtartamban rendszeresen ott lesznek az alkalmakon, hogy együtt haladjunk a csoportban.

A csoport maximális létszáma 12 fő.

Jelentkezés: compassfasor@gmail.com címen 2021. február 20-ig.

A témafeldolgozást és a közös haladásunkat Howard Dayton: *Számít a pénzed* című könyve és az ehhez tartozó munkafüzet segíti..

HITTANOKTATÁS AZ ISKOLÁKBAN

Igemagok ültetése gyermek-szívekben

Nyári számunkban Tarsa Edit hittanoktató számolt be arról, hogy milyen nehézségekkel kellett szembenézniük hittanoktatóinknak az iskolákban a tavaszi karantén alatt. Mennyi többletmunkát, kreativitást igényelt már az órák megszervezése is, de főleg az, hogy minden gyermeket elérjenek. Az ÚR megáldotta ezt a szolgálatot, mert a „rosszat is jóra fordította.” Ezúttal Magai Margit és Vermes Péter Ivánné, Ria hittanoktatók osztották meg tapasztalataikat. Naplószerűen, egy napjukon keresztül mutatták be, hogyan végzik szolgálatukat, s milyen hálával, örömmel fogadják ezt a rájuk bízott gyermekek vagy éppen cselekvésre is készíteti őket.

Különleges tanévkezdés élményei, meg tapasztalásai – egy napba sűrítve

Végh Tamás Facebook videós igemagyarázata buzdított öröme, a Filippi levél 2. részéből, a 14-18. versekből. „*Örüljetek!*” Aztán adjuk tovább az örömhírt!

Igen, szeretett nyugdíjas lelkipásztorunk megtalálta a módját, hogy az elmaradt evangelizációs alkalmak helyett internetes rövid megszólalásokon keresztül táplálja a lelkünket, erősítsen, buzdítson. Nekem is meg kell találnom a módját, hogy mondjam az örömhírt, tegyem, amint lehet! Szeptembertől – milyen öröm – élőben találkozhattam az iskolákban a gyerekekkel! Márciustól a tanév végéig ez csak vágyalom volt. Ősztől azok a gyerekek is, akik egyébként utáltak iskolába járni, örömmel jöttek. Nem kellett küzdelmet vívni a figyelemért a nagyobb csoportokban sem! Hálát adtunk Istennek, hogy van lehetőségünk találkozni egymással, a barátainkkal, és együtt játszhatunk, énekelhetünk, imádkozhatunk! Az őszi szünet

előtti utolsó két napon viszont újra digitális órákat kellett tartani, mert felütötte a fejét a vírus az iskolákban is! Pedig hogy vigyáztunk, maszkot viseltünk az órán és a szünetekben, alaposan kezeltünk mostunk, tartottuk a távolságot, amennyire csak lehetett...

Egyik kislány le is rajzolt, amint maszkban tanítók. Lefotóztam, hogy lehessen látni, milyen jó megfigyelő, milyen ügyesen rajzol. A csütörtöki digitális órákon a gyerekek együttműködők voltak, segítettek nekem a Messengeren megtalálni azt az osztálytársat az online órához, akit én nem értem el. A Református Pedagógiai Intézetől már a tavasszal is kaptunk jó anyagokat a digitális órákhoz, amelyeket azoknak is el lehet küldeni, akik nem tudnak az élő órához csatlakozni. Jól esett az egyik 6. osztályos gyermek válasz levele, amiben leírta, hogyan dolgozta fel az E-kréta rendszeren tőlem kapott anyagot. Részletek a levélből: „Ez a szöveg úgy mutatja be Istent, mint a mi megmentőnket, védelmezőnket, aki mindenféle szörnytől és ellenségtől megóv minket. Szerintem úgy tudunk Istenhez „kiáltani”, hogy imádkozunk. Azért fontos, hogy bízunk Istenben, mert Ő tényleg nem árulja el a titkainkat soha senkinek. Én acmunkafüzet 86. oldalán a feladatokat csináltam meg, viszont valószínűleg csak az iskolában fogom tudni bemutatni, remélem ez nem probléma. Jó pihenést kívánok a szünetre, és köszönöm az érdekes feladatokat! Áldás, békesség!”

Örömmel adunk hírt gyülekezetünk tagjainak a nehezített körülmények között folyó hittan oktatásról, és kérjük a további imádságokat a hittanos gyermekek lelki fejlődéséért, családjukért, hitoktató társaink szolgálatáért!

„*Örüljetek az Úrban mindenkor!*” (Fil 4,4)

Magai Margit

TETTEK ÉS KÖVETKEZMÉNYEK

2020. október 9. különleges nap volt, de erre csak később jöttem rá.

A szokásos rutinnal kezdtem az elsősöknél a hittanórám. Az egyébként óra alatt saját műsorral szerepelni szerető gyerekek, akkor éppen – kivételesen – közepesen rendetlenek-rendesek voltak. A téma a keresztelés volt. Annak eredetéről kezdtem beszélni, Jézusnak arról a parancsáról, amit a tanítványainak mondott: „Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek...” Miután alaposan elemeztük ezt a parancsot, megkérdeztem a csoportot, hogy ki van már megkeresztelve. Néhány kéz fellendült, néhány bizonytalanul követte. Volt, aki nem tudta, volt, aki tudta, hogy ő még nem.

Én nem vettem észre semmi különöset az órán, de később értesültem róla, hogy az egyik tanítványomat ez annyira megfogta, hogy otthon bejelentette, hogy ő is szeretne megkeresztelkedni. Azóta a családjával rendszeresen járnak a gyülekezetünkbe. Nemcsak ő, hanem a család még meg nem keresztelt tagjai is készülnek a saját keresztelőjükre!!! Régóta ott volt már a szívükben a vágy, de ez az elsős kisgyermek vitte haza a hírt: meg lehet keresztelkedni az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevébe!

Példa, ami nevel

A következő órám egy nagyobb alsós csoporttal volt, előtte megkeresett az osztályfőnöke. „Baj van egyik tanítványunkkal. Nem bírnak vele a szülei, a tanárai is panaszkodnak. Nem vállalja fel a tetteit.” Na, és vannak tettei... A tanárnő azt mondta, hogy én biztosan tudok vele valamit kezdeni. Mit is? – gondoltam. Még

az óra előtt sikerült négyszemközt beszélnem ezzel a kisdíakkal. Csak annyit mondott el, hogy „meg vagyok vadulva, kigondolok valamit és...” De nem árulta el, hogy mit. Ekkor meséltem neki egy mozgásképtelen fiatalemberről, aki kicsi korában mindig valamilyen tréfán gondolkodott, amit az öccsével együtt kivitelezett is az édesanyjuk bánatára. Amikor már az egyre betegebb gyerekek nehezeére esett a cselekvés, de csínytevésre még bőven voltak ötletei, akkor azokat az öccsével csináltatta meg. Erre a mondatra ez a kis tanítványom egyre feljebb húzta a szemére az arcmaszkját. Valószínűleg ismerős volt neki is ez a kivitelezési mód. Ezután imádkoztunk, kértünk segítséget az Úrtól.

Dominósor

Mostanában Mózes életével foglalkozunk hittanórán. Az előző órán olvastunk arról, hogy Mózes felindultságában leütött egy egyiptomit, aki meghalt. Ezért el kellett menekülnie Egyiptomból, hogy saját életét mentse, mert ott halálbüntetés járt a tettéért. Az aznapi óra címe a „Tettek és következmények” volt. Megnéztünk egy 60 ezer darabos dominósort, amely egyetlen pöccintéstől leborult, aztán beszélgettünk arról, hogy minden tetteknek van jó vagy rossz következménye. Elmondtam a csoportnak a saját történetemet, amit már az előző években hallottak tőlem, de nemigen emlékeztek rá. Kiderült, hogy ez a kis tanítványom nem felejtette el. Pontosan emlékezett rá! Még 18 éves koromban annyira megharagudtam az engem nagyon szigorúan nevelő anyukámra, aki soha sem volt igazán egészséges, hogy azt kívántam, bárcsak ne is lenne. Aztán ez az érzés hamar elmúlt, de nem szerettem az édesanyjamat. Azért ezt soha nem éreztettem vele, nem utaltam rá szóban sem. Az édesapám, akit viszont nagyon szerettem,

és aki egész életében egészséges volt, egy év múlva meghalt. Soha senkinek nem beszéltem az anyukám iránt érzett korábbi gondolatokról, ...de Valaki mégis tudott róla. Még nem ismertem igazán Istent, legalábbis nem érintett meg, amit gyerekkoromban vasárnaponként hallottam Róla a templomban. Még arra sem emlékszem, hogy konfirmáltam volna, csak onnan tudom, hogy felnőttként megtaláltam róla egy írást fényképpel. Később, amikor 45 évesen meghallottam a hívását és igent mondtam az Úrnak, akkor kérte tőlem számon ezt a „gonosz kívánságot”. Merthogy Isten a gondolatainkat is számon tartja... A végítéletkor el kell számolnunk ezekkel is. Nagyon sírtam, szégyelltem magam. Bocsánatot kértem Istentől, de éreztem, ez nem elég. Bocsánatot kellett kérnem a mit sem sejtő édesanyámtól is, akinek úgy kellett elmagyaráznom, hogy miért is kérek bocsánatot, mert elsőre meg sem értette. Nagyon aranyos anyukám van. Nem haragszik semmiért sem.

Isten időzítése

Csak később vált világossá számomra, hogy mi volt az óra témája, amikor kiderült, hogy baj van ezzel az amúgy tünemény gyermekkel. Tettek és következmények. Tettek és következmények! A keresztelkedni vágyó gyermek akkor kapott indítást, amikor a tananyag témája a keresztelés volt, és magával ragadta az egész családját is. Istennek az időzítése sokszor csodálatba ejt. Milyen jó tudni, hogy nem a magunk bölcsességével kell végeznünk a feladatunkat, nem a magunk erejével kell megbirkóznunk a nehézségekkel, hanem, mint a szolgák az uruknak, engedelmeskedni szükséges abban, amire elhívást kaptunk. A többiről az Úr gondoskodik.

Milyen áldásokkal jár, ha a gyermekek között végzett hittanoktatói szolgálatunkat imádságban kíséri a gyülekezet! Köszönjük.

Vermes Péter Ivánné, Ria hittanoktató

SZABADULÁS A BEZÁRTSÁGBÓL – EGY EMLÉKEZETES ÉS SZÉP NAP

Diakónia szolgálat a Faszorban

Ez a történet augusztus végén íródott, akkor történt és én papírra vettem. Hálás vagyok érte, hogy olvasod, és hogy leírhatom, amit átéltem fasori testvéreimmel azon a napon!

Egy forró nyárvégi nap. Elindulunk a Faszorból kilencen egy VI. kerületi lakás felé. Nagy az elszántság, segíteni akarás mindenkiben. Idős, 86 éves gyülekezeti tagunk bajban van. Négy nap múlva kilakoltatják, ha nem szabadul meg a lomoktól, amivel tele van a lakása.

Már az is csoda, hogy mehetünk! Drága bácsink legalább egy évtizede küszködik

ezzel a gonddal, de nem szerette volna, hogy ki legyen pakolva. Pedig mennyien akartak neki segíteni korábban is a Faszorból! Valahogy nagyon ragaszkodott a sok felhalmozott lomhoz. Negyven év dolgai! – mondogatta nekünk, amikor már pakoltunk nála.

„Mennyire jó a költözés, kedves!” – válaszolt neki valaki, mert akkor annyi felesleges holmit kidob az ember! De az ő életében ilyen nem volt, ezért csak halmozódott minden a munkahelyéről, a pincéből, amit fel kellett adnia, és mindez egy kis szoba-konyhás lakásban. Azonban egyszer csak azt mondta, hogy mehetünk segíteni! Béla értesített erről, éppen

akkor, amikor a Balatonszárszói gyülekezeti héten voltunk. A hét témája a szabadság, megszabadulás volt. Csodának éltük meg, hogy gyülekezeti tagunk nem vett részt ezen a héten, mégis mi alatt mi erről hallgattuk az Igét, ő otthon átélte a szabadulást, és ki tudta mondani, hogy mehetünk hozzá kipakolni. Csoda volt az is, hogy a gyülekezeti-családos héten rögtön ki is hirdettem a lehetőséget a szolgálatra, és egymás után jelentkeztek az idős és fiatal testvérek!

Segítő kezekben nem volt hiány- Soli Deo Gloria!

Segíteni akarás és humor

Ötven zsák lom. Nem számoltam pontosan, de körülbelül ennyit pakoltunk ki közösen. Lelkesen kezdtük meg a munkát, ahogy odaértünk. Ebben nagy segítség volt Misi, aki céltudatosan mutatta, hogy mi menjen a zsákokba, és hogyan. Szelektíven igyekeztünk gyűjteni. Béla is elszántan segítette, hogy egyre nagyobb helyet nyerjünk vissza a telepakolt konyhából, majd a szobából. Lelkesen dolgozott még Gyuri, Anikó, Csaba, az idősebb korosztályt képviselve, és Réka, és Péter a fiatalok nevében. Andi és Sándor képviselte a családosok táborát. Nagy élmény volt, hogy senkiben sem a negatív gondolatok, vagy megjegyzések jöttek elő, hanem a segíteni akarás, és a humor. Csodálatos volt látni, hogy Andi éppen a szabadságát töltötte. Orvosként addig aktívan részt vett a covid elleni védekezésben, és a szabadságra nagy szüksége volt. Mégis az idejét erre szánta. De például Misi, a második műszak után, alvás nélkül volt ott pakolni, és a nagy részét még az ő vezetésével végeztük el. Sándor szintén egész napi munka után volt közöttünk úgy, hogy közben Bicske közelében él a családjával. Fantasztikus volt látni Katit,

aki azonnal kezdte az ablakok mosását. Bizony azokon is látszott az emlegetett negyven év! Majd az öt óra alatt, amíg ott dolgoztunk, nagy élmény volt átélni, hogy van hely, tisztul a kép, lehet mozdulni a lakásban! Miután a rengeteg lom eltűnt, kezdtük a takarítást. Itt Andi alkotott nagyot, ahogy a csapat, lefolyókat, tűzhelyet újra felismerhetővé varázsolta.

Türelmesen, moccanás nélkül

Mindeközben kedves gyülekezeti tagunk, akinek segítettünk, ült az ágya szélén. Nem evett semmit, nem állt fel, csak ült és tűrte a munkánkat. Nagyon drága volt. Türelmesen, és moccanás nélkül ott ült négy-öt órán keresztül! Hogy lehet valaki ilyen fegyelmezt? Többen beszélgettünk vele pár percet. Nekem elmondta: „ma is hallgattam az egyházi félórát.” (Az összes egyházi félórát hallgatja, és ezt szereti a legjobban a rádióadásokban!) Azt mondták a műsorban, hogy a felebarát segít a másiknak. Na – mondta – most ez a csapat a felebarát! Erre gondoltam, amikor vártam a csapatot!

Aztán volt egy kis nehézség is, mert kiderült, hogy nem elég hosszú a függöny, amit vittünk és kidobták a kis főzőlapját is a többi

használhatatlan holmival együtt. (Sajnos, olyan állapotban volt!) Mindez este háromnegyed 6-kor derült ki. Azonban Laci, aki szintén egész napos munka után megérkezett, azonnal elszaladt, és öt percen belül visszajött egy új főzőlappal. Honnan tudott pár perc alatt venni egy újat? Nem tudtuk elképzelni! Végül előkerült a gyógyszer, az olló is, amit azt hittünk, hogy kidobtuk. És ekkor már Sándor, Kati és Krisztina a padlót, fürdőt és a WC-t súrolta. Sikerült újjá varázsolni!

Mindeközben megérkezett a másik Sándor, Béla és Máté, akik kezdték bepakolni a zsákokat. Először Sándor kis teherautójába. Majd amikor az tele lett, akkor Máté kocsijába, mindkettő dugig lett. Ők vitték ki a szemételepre. Nagyon megnyugodtunk, hogy minden szemét „elment”, azonban utólag megtudtuk, hogy mégsem volt ilyen egyszerű. Nem tudták leadni a szemetet, mert, sajnos, lejárt gyógyszerek is voltak benne, és így nem akarták átvenni. Majd az-

nap végleg elutasították őket a telepen, mert nem számítottunk rá, hogy közben változott a szemétleadási törvény. Így Sanyi és Máté is még napokig foglalkozott a szeméttel, mire teljesen kiürült a kocsiból.

Csoda, hogy mindehhez megadatott Istentől az erő, kedv. Csoda, hogy a kedves bácsink örült. Csoda, nem volt egyetlen rovar sem a sok lom között. Még egy hangyát sem találtunk. Csak a pókok munkái gyümölcsét. Isten hatalmasan, és csodálatosan őrizte őt ennyi évtizeden keresztül!

Az eredmény? Most van egy megújult otthona. Mi, akik ott voltunk, gazdagodtunk a lelki szolgálattal és közösséggel. Adjon Urunk sok lehetőséget a gyülekezetünkben a diakóniára! És adjon Urunk lelkes szolgálni és tenni vágyó embereket! Mindannyian azt mondtuk a végén, hogy megújultunk, megerősödtünk a szolgálat által! Istené a dicsőség!

Krisztina csapattag

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Kátének történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Legutóbb a Heidelbergi Káté harmadik részével, a háládatossággal kezdtünk foglalkozni. Érintettük a hála és a kegyelem dialektikáját, s láttuk azt is, hogy semmiképpen nem üdvözülhetnek azok, akik hálátlan és bűnben megátalkodott életükből nem térnek meg Istenhez. Ámde e további tanulmányozásból kiviláglik, hogy ebből a *hálátlan és bűnben megátalkodott életből* van kiút. Az egyszer-egyszer megcselekedett jótettek elszigetelt, egymástól akár távol is eshető pillanatait az változtathatja meg, ha az ember életének iránya megfordul, ha gyökeresen megváltozik. Ezt nevezzük megtérésnek. Ennek a gyökeres fordulatnak az elkerülhetetlenségéről, az újjászületés szükségességéről már korábban is szoltunk. A reformátori gondolkodás szerint akkor válik életformává a háládatosság – amely védelmező korlátnak ismeri fel a Tízparancsolatot, és az Istennel való közvetlen kapcsolattartás eszközeként él az imádság eszközeivel –, ha az

igazi bűnbánat, vagyis az ember megtérése bekövetkezik. Ezért a háládatosság meghatározása és az életformaként bemutatott hálaadás leírása közé kihagyhatatlan láncszemként iktatják be a Káté szerzői a *bűnbánat, azaz megtérés* kérdéskörének tisztázását. Ezen az alapon tárgyalja a Heidelbergi Káté tovább azt, amit az emberről még mondani akar. Olvassuk el tehát a 33. úrnapi kérdéseit és feleleteit!

Hány részből áll az igazi bűnbánat, vagyis az ember megtérése?

Kettőből: az óember megökléséből és az új ember megelevenítéséből.

Mi az óember megöklése?

Az, hogy bűneinket szívből fájlaljuk, egyre jobban gyűlöljük és kerüljük azokat.

Mi az új ember megelevenítése?

Istenben való szívbéli öröm Krisztus által, és az Isten akarata szerinti jó cselekedetekben gyönyörködő szeretet.

Melyek a jó cselekedetek?

Csak azok, amelyek igaz hitből fakadnak, Isten törvényének megfelelnek, és az Ő dicsőségére történnek; nem pedig azok, amiket mi tartunk jónak, vagy amelyek emberi meghagyáson alapulnak.

Hogyan szól Isten törvénye?

Megszólt Isten, és ezeket az igéket mondta:

(Olvasandó: 2Mózes 20,1–17 és 5Mózes 5,6–21)

Igent mondok az új életre

Az ember válasza Isten munkájára a hálás élet lehet. Itt mutatkozik meg igazán, hogy amit mi teszünk, az nem megszerzi, hanem mintegy visszatükrözi Isten jótéteményét. Ezáltal Isten dicsóztatik általunk. A hála-hoz tartozik, hogy nemet mondok a régi életemre, amely Krisztus nélkül telt el, és igent mondok az új életemre, amelyet Krisztustól kapok. A hála tehát ebben a nemben és ebben az igenben van. A *megtérés* nem tartozik a szívesen hallott szavaink közé. Ez ugyanis nem más, mint teljes hátraarc – valami olyan bámulatos tény, mintha a folyó vize fölfelé folyna és nem lefelé. A bűnbánat, vagyis a megtérés a Szentlélek egyidejű munkája. Ennek a kétirányú feladatnak a jelentőségét és folyamatosságát emeli ki és nyomatékosítja a Káté. Ahhoz, hogy megtérjünk, teljes hátraarcot tegyünk, Istennek kell beavatkoznia. Ő meg is teszi. Gondoljunk Zákéus történetére. Jézus Jerikóban leszólította őt az eperfügefáról, és tőle kért szállást. Zákéus a vendégség közben váratlanul előállt: „*Uram, íme: vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit törvénytelenül vettem el, a négyszeresét adom vissza annak*” – mondta (Lukács 19,8). Mi más ez, mint a folyó vízének „felfelé” való folyása, csoda, Isten tette! Nem csupán e fővámszedő, de Pál vagy Augustinus „fordulása” is mutatja, hogy a Krisztus követése mindig határozott irányváltoztatást jelent. Lehet ez viharos lefolyású és hosszú folyamat műve, de mindenképpen a tudatos elkötelezettség jellemzi. Hitvallásunk nem tesz különbséget a megtérés egyszeri és naponkénti formája között. Hiszen

Megtérésre hív az Ige...
Hallása nem elég!
Istennek van rá ideje,
de neked van-e még?!

Füle Lajos

egyetlen pálfordulás sem teszi feleslegessé, hogy óemberünket naponként megöldököljük és a megszentelődésben önmagunk megtagadása útján előre haladjunk. Az új ember a bennünk megszülető Isten szerinti élet. Az újjászületés Istennek olyan titokzatos munkája, amelynek az első életjele az a fájdalom, amit bűneink miatt érzünk. Meglátjuk, hogy mi magunk vagyunk okai nyomorúságunknak. A megtérés lélektani menete a Szentlélek egyéni munkálkodása nyomán más és más lehet ugyan, de mindig teljes önátadást jelent a Krisztusnak. Krisztusnak, ama második Ádámnak a képére és hasonlatosságára kell megújulnunk. Nem a mi jobbik énünk elevenedik tehát meg, hanem az Ő ábrázata formálódik ki mibennünk.

Odafordulás Istenhez

A megtérés ebben az értelemben már nemcsak elfordulás, hanem odafordulás is Istenhez a Krisztus által. Az óember gyalázza Istent, mert nem akar maga felett más uralmat elismerni. Lelke központjában mindig az önzés és a saját dicsősége áll. Nem segít a másikon ingyen szeretetből, mert az nem éri meg, hanem megpróbálja becsapni, kiszipolyozni, hogy ő legyen a gazdagabb, az erősebb... Olyan érzékletesen tudja kifejezni a magyar nyelv azt, hogy nem tudom egyszerre megölni az óemberemet, hanem öldökölöm. Szüntelenül harcolnom kell ellene, mindig hátrább kell szorítanom magamban – nem a saját erőmből, hanem a bennem lévőből, amit Krisztusban kapok. Az új ember lelke közepén nem a maga, hanem az Isten dicsősége és az Isten iránti hála van. Magatartását, értékrendjét, érdeklődését, ízlését hozzáigazítja az Istenben való lelki öröm mércéjéhez és elvárásaihoz. A lelki öröm oka az, hogy az új ember megajándékozott ember. Pál apostol mondja: „*Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre*” (2Korinthus 5,17). Vigyázzunk tehát a bennünk lévő új emberre, járjunk rendszeresen templomba, olvassuk minden nap a Bibliát, vegyünk úrvacsorát, imádkozunk, törekedjünk a jó cselekedetekben gyönyörködő szeretetre... Életünk minden idejében szükséges nap mint nap, óráról órára megbán-

Krisztus Betlehemben ezerszer megszülethet,
Elkárhozol, ha nem születik meg tebenned!

Angelus Silesius

ni, amit rosszul tettünk. Szükségünk van intésre, feddésre, megújulásra, felülről kapott segítségre. Tudatában kell lennünk annak, hogy Jézus mindent odaadott értünk, tehát mi is egész életünkkel tartozunk Neki.

A valóságos megtérést Káténk szerint „jelek” követik. Ezek pedig az Isten szerinti jócselekedetek. Persze, nem azok, amelyeket akár az állam, akár az egyház ad elém, hanem azok, amelyeket a Szentlélek Isten számomra Igéjéből kijelent. Figyeljünk Jézusra, aki – szemben a vallás akkori szemléletével – elmondta az irgalmas samaritánus példázatát, amelyben az ember rádöbben, hogy akik a templomba igyekeznek, nem biztos ám, hogy jót cselekszenek, hiszen ott hagyják az út mellett a kifosztott, megsebesült és könyörületre szoruló embert. Az Úr Jézus lehajol ehhez az emberhez, és ebben a lehajlásban, a másik el nem kerülésében van az általa hirdetett jócselekedetek titka. Az a jócselekedet, hogy oda megyek, ahová Krisztus hív, figyelek az Ő aktuális üzenetére.

A Tízparancsolat mutatja Isten törvényét, és ezek fogják át a háládatosság körét – de ezt nem betű szerint, hanem Lélek szerint követem.

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

FELHÍVÁS!

Szeretettel kérjük a Fasori Harangszó olvasóit, hogy akik lakcímükre kapják gyülekezetünk újságját, legyenek kedvesek megerősíteni a hivatal@fasor.hu e-mail címen vagy a 061 342-7311-es telefonszámon, kéri-e továbbra is a lapot. Egyúttal várjuk azok jelentkezését ugyanezen az e-mail címen és telefonszámon, akiket Isten indít arra, hogy eljuttassák gyülekezetünk tagjaihoz az újságot a VI. és VII. kerületben.

Hálás szívvel, előre is, köszönjük.

Minden kedves Olvasónknak ÁLDOTT KARÁCSONYT ÉS ISTENTŐL MEGÁLDOTT BÉKÉS, BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK!

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI ISTENTISZTELETI REND

- * **December 24. csütörtök, 15 óra** Szentestei áhítat
- * **December 25. péntek 8, 10 és 17 óra** istentisztelet úrvacsorával
- * **December 26. szombat 10 óra** istentisztelet úrvacsorával
- * **December 31. csütörtök 18 óra** óévi istentisztelet úrvacsorával
- * **Január 1. péntek 10 óra** újévi istentisztelet

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **Január 29. 18 órától** felnőtt konfirmációi tanfolyam indul (jelentkezésektől függően)
- * **Január 29. 18 óra** gyülekezeti közös bibliaóra
- * **Február 14. 18 órától** Kereszt-kérdések tanfolyam indul (jelentkezésektől függően)
- * **Február 22-26-ig** hitmélyítő hét
- * **Február 26. 18 óra** gyülekezeti közös bibliaóra
- * **Március 6. szombat,** férfi csendesnap
- * **Március 26. 18 óra** gyülekezeti közös bibliaóra
- * **Március 28. Virágvasárnap,** családi nap

**Szeretnénk minden alkalmat megtartani, ami a missziói terv része,
de az aktuális rendelkezések szerint ez változhat.**

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Pénzes Erika és Baranyai József
gyermeke
Baranyai Zsombor

Hajdú Éva Lenke és Szabó Sándor
gyermeke
Szabó Elizabet Éva

Kovács Enikő Hajnalka és
dr. Csontos Imre gyermeke
Csontos Hanna

Ördög Anett és Csintalan Attila
gyermeke
Csintalan Panna Hermina

HETI ALKALMAINK

- ◆ **270. Hajnal Cserkészcsapat őrsi foglalkozásai**
5-6. osztályos lányok őrsi időpont: **hétfő 16.00-17.00** Őrsvezető: Szecsei Anna
5-6. osztályos fiúk őrsi időpont: **csütörtök 15.30-17.00** Őrsvezető: Diószegi Keve
2-3. osztályosok őrsi időpont: **péntek 16.00-17.30** Őrsvezetők: Gurzó József, Kovács Botond és Schidlik Léna
Helyszín: Új teremtes terem
- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás vasárnap 10 óra**
3 korcsoportban iskolások részére és 1 korcsoportban az óvodások részére
- ◆ **Siloám imacsoport a szenvedélybetegéért hétfő 18 óra**
- ◆ **Biblióra kedd 10 óra**
- ◆ **Bibliai közösségi óra szerda 18 óra**
- ◆ **Biblióra csütörtök 15 óra**
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre péntek 18 óra**
- ◆ **Ifjúsági óra péntek 18 óra**

FASORI ZENÉS ÁHÍTATOK

- * **December 6-án, vasárnap 17 óraker**
- * **Január 3-án vasárnap 17 óraker**
- * **Február 7-én vasárnap 17 óraker**
- * **Március 7-én 17 óraker**

KOLUMBÁRIUM

hétfő, szombat: zárva
kedd, csütörtök, péntek: 9–13
szerda: 9–18
vasárnap: 9–10 és 11–12.30

Mostani számunkba a fotókat és grafikákat készítették: Bruckner család, Édes Gábor, Devich Márton, Juhász család, Kiss-Jakab Eszter, Magai Margit Pataki Dorka. Isten áldását kérve köszönjük munkájukat, szolgálatukat.

HAVI ALKALMAINK

- ◆ **Gyülekezeti imaközösség a hónap 2. vasárnapján 8.30**
- ◆ **Istentisztelet utáni teaház a hónap 2. vasárnapján**
- ◆ **Zenés áhítat a hónap 1. vasárnapján 17 óra**
- ◆ **Úrvacsorai istentisztelet a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 óra** (mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés)
- ◆ **Párapoló tanfolyam a hónap 1. hétfőjén 18 óra**
- ◆ **Férfi bibliaóra a hónap 3. keddjén 18 óra**
- ◆ **Baba-mama kör a hónap 1. és 3. csütörtökén 9.30-tól** (gyermekmegőrzéssel)
- ◆ **Pároskör I. a hónap 3. péntekjén 18 óra** (gyermekmegőrzéssel)
- ◆ **Pároskör II. a hónap 2. szombatján 17 óra** (gyermekmegőrzéssel)
- ◆ **Közös bibliaóra a hónap utolsó péntekjén 18 óra**
- ◆ **Női kör a hónap 2. szombatján 16 óra**

LELKÉSZI HIVATAL

hétfő, szombat, vasárnap: zárva
kedd, csütörtök, péntek: 10–13
szerda: 10–13 és 15–18

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor, Halász Kinga,
Somogyiné Ficsor Krisztina

Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka
Olvasószerkesztő: dr. Széplaki György
Tördelőszerkesztő: Kovács György